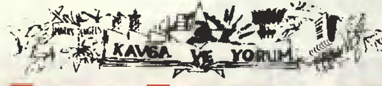
Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Devrimin de, partinin de
güvencesi işçilerdir!

Karkêren hemû
welatan yekbın!

Yıl: 8, Sayı: 203
12 Temmuz 1982

Faşist yönetimin korkusu tutarsızlıklarında yansıyor

Emine Engin

Faşist diktatörlük halkın yaşamını dayanılmaz duruma soktu. Ekonomik-toplumsal-siyasal her adımıyla halkın üstüne çöktü. Ancak, bugünlerde yaşamın, faşist yönetimin kendisi için de pek kolay olduğu söylenemez. Faşist yönetimin içine düştüğü tutarsızlıklar bunu oldukça iyi yansıtıyor. Tutarsızlıklar da üst düzeyde görüş ayrılıkları olarak açıkça yansıyor.

Sıkı para - yüksek faiz siyaseti denen uygulamanın çeşitli amaçları vardı. Bunlardan biri, burjuvazinin "yaprak dökümü" "parazitlerin ayıklanması" gibi adlar verdiği, küçükleri yutarak büyük mülkiyetin güçlendirilmesiydi. Ötekisi, ekonomik bunalım nedeniyle tekellerin bile duyduğu işletme sermayesi gereksinimini halkın elindeki tasarrufları toplayarak karşılamaktı. Bir başkası da, artık burjuvazinin temel çıkarları açısından tehlikeli boyutlara ulaşan enflasyonu en azından yavaşlatabilmek için piyasadaki para miktarını azaltmaktı.

Bu uygulamada bankalar ve bankerler çok önemli işlev gördü. Bu işlev önce banka-banker savaşı olarak yansıtıldıysa da, zamanla savaşın burjuvazinin çeşitli kesimleri arasında yürüdüğü, çizginin ille de banka-banker olarak çekilmediği, hatta yer yer ikisinin birbirini tamamladığı açığa çıktı.

Bankalarla - bankerlerin birbirini tamamlayıcı işlevlerinden biri de bankerlerin kaçışıyla, iflasıyla, intiharıyla gerçekleşiyordu. Örneğin bankerler" aylık gelir vereceğiz" diye tahvil vb. karşılığı paraları topluyorlardı. Tahvilin vadesi gelene kadar, tahvili kasada tutuyorlardı. Banker ortadan kaybolunca, tahvil de kayboluyor. Parayı ödemiş tasarruf sahibi, elinde tahvil olmadığı için parasını geri alamıyor, tahvili çıkarmış şirket de borcundan kurtulmuş oluyordu. Aynı şey bankaların mevduat sertifikalarıyla da oldu. Düpedüz soygun yürüdü. Bankalar, tekeller, bankerlik kurumu aracılığıyla halkı soydular.

Bugüne kadar çok banker iflas etti, kaçtı, intihar etti... "Devlet baba" hiç de kendini ortaya atmadı. Kastelli olayıyla ise işler daha farklı yürüyor. Olayın altında, bankalar arası savaş fazlaca açığa çıktı. Büyük bankaların küçükleri yutması çok istenen birşey olduğu halde, olay bankacılığa güveni tümüyle sarsıcı sonuçlar vereceği için, "devlet baba" bankalara yardım ediyor. Bu bir tutarsızlık. Bankalara yardım ederken, Merkez Bankası 13 milyar lira para basarak piyasadaki para miktarını yüzde 10 artırdı. Bu bir başka tutarsızlık.

Sıkı para-yüksek faiz uygulamasının amaçları açısından Kastelli olayında da öteki bankerlerin iflasında takınılan tutum takınılmalıydı. Ama o kadar açık düştüler ki takınılamıyor ve bu üst düzeyde çelişkilere yol açıyor. Kimi diyor "Kastelli dolandırıcıdır", kimi diyor "Kastelli batacak adam değildi".

Kastelli olayında farklı tutum takınılması "tasarruf sahibini" yine de kurtarmıyor, tabii. Haklı olarak doğan güvensizlikten yararlanarak, eldeki menkul değerleri daha ucuza toplamak için uğraşanlar türedi. Bunların tahvili ve mevduat sertifikasını çıkaran şirket ya da bankaların adamları olduğu söyleniyor. Ayrıca, devlet güvencesi dedikleri de başlıbaşına zararı içeriyor.

Faşist yönetim, Kastelli'nin iflası karşısında, halkın soyguna karşı biriken tepkisinden korkarak tutarsız davranıyor. Aynı korkular, aynı tutarsızlıklar siyasal alanda da yansıyor.

Anayasa'nın oya sunulacağı tarih açıklandı, anayasa taslağı tam ve resmen açıklanmadı. Referandumda iki ayrı oylama önce esrarengiz bir havaya büründü. İkinci oylamanın ne olduğu uzun süre açığa çıkmadı. Derken başkan seçimi olacağı söylendi.

Anayasaydı, referandumdu, hepsi demokratik görünmek amacıyla yapılıyor. Açıklandığı kadarıyla anayasa, bu görünümü en cahil insan için bile sağlayamayacak kadar açıkça anti-demokratiktir. Bununla bağlı olarak, öyle bir referandum yapacaklar ki demokrasiden çok diktatörlüğü, sezmeyene bile sezdirecektir. Bunlar, korkudan kaynaklanan tutarsızlıklardır.

Referanduma yüzde 100 katılım sağlamak için katılmayana ceza vereceklermiş. Referandumda iki ayrı renk kart olacakmış. Bununla çağrışım yaptıran bir başka haber de, General Ersin'in açık oylama önermesidir. Öyle görünüyor ki, halka zorla, silahların gölgesinde "evet" dedirtmek için çabalıyorlar. Kuşkusuz bu demokrasi yutturmacası kavramına bile girmeyeceği gibi, faşist diktatörlüğe duyulan tepkileri de yaygınlaştıracaktır. Tutarsızlıklarıyla kendilerini sergiliyorlar.

Anayasaya gelince. Cumhuriyet Divanı'nı Devlet Başkanı atayacakmış. Bu Divan'da MGK üyeleri de olacakmış. Devlet Başkanı parlamentoyu feshedebilecekmiş. Siyasi amaçlı grev, direniş, işgal yasak. Tabii, onlara göre grev siyasi amaçlıdır. Bu nedenle grev yasak. Olağanüstü durumlarda İçişleri Bakanlığı partileri kapatabilecekmiş. Meclis 400 üyeli olacakmış ama 101 üyenin oyuyla karar alınabilecekmiş. Cumhurbaşkanı 3. turda da seçilmezse meclis feshedilecekmiş. Daha ilerde daha açık göreceğiz. Bu anayasa bir yandan baskınınsa, öte yandan da korkunun yasalaşmasıdır. Bu korku gözle görülüyor.

Nazlı Ilıcak bile, bu anayasayı taktik olarak sakıncalı buluyor ve öğüt veriyor: "Hürriyetlerle otorite arasındaki denge iyi kurulmazsa mahiyeti değişik başka sıkıntılarla karşılaşabiliriz." *(Tercüman,* 7.7.1982)

Faşist cuntanın gidişi öyledir ki onlar açısından, "mahiyeti değişik başka sıkıntılar", işçi sınıfı açısından, bizim açımızdan da mahiyeti eski devrimci savaşımlarla aynı, kıvançlar gündeme gelebilir. Bize düşen buna her yönden hazırlanmaktır.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 8, Sayı: 203
12 Temmuz 1982

Masrafı: 50p ■ Yıllık abone: 15 pound ■ Turkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir ■ Yazısma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gonderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

6. Yaz Taarruzu'na katılıyorum

Sayın *İşçinin Sesi*,
Devrimci selamlarımı bildirir, yürütmekte olduğunuz devrimci mücadelenizden ötürü başarılar dilerim.

Ben Norveç'te bulunan bir devrimci olarak *İşçinin Sesi* yayınlarını az da olsa tanıma olanağı buldum. Sizin çalışmalarınızın öteki devrimci hareketlerden daha tutarlı olduğuna inanıyorum. Ben de artık *İşçinin Sesi* çevresinde çalışma arzusundayım ve Norveç'te *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak 6. Yaz Taarruzu'na katılıyorum.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*
Devrimci selamlar.

H.B.
Norveç

Faşist cuntanın maskesi düşüyor

Yoldaşlar,
Uluslararası Çalışma Örgütü'nün Cenevre'de süren üç haftalık toplantısına Norveç delegasyonunun ikinci başkanı olarak katılan LO (Norveç İşçi Sendikaları Birliği) Hukuk Bürosu Avukatı Karl Nandrup Dahl, LO'nun Türkiye'yi ILO nezdinde dava edeceğini açıkladı.

Sosyal demokratların yayın organı *Arbeiderbladet* gazetesine bir demeç veren Avukat Dahl, Türkiye'deki yönetimin, ücret görüşmeleri yapabilme hakkı ile örgütlenme hakkı açısından, bağlı bulunduğu uluslararası anlaşmaların hükümlerini çiğnediğini belirtiyor. Dava dosyasında sendikaların mal ve değerlerine el konulması da ele alınıyor.

"Dava, ILO'nun ulusal sendikal örgütlere ILO'ya katılan hükümetlere karşı dava açma hakkını veren tüzüğüne dayanarak açılmaktadır" diyen Karl Nandrup Dahl, girişimin, LO'nun sağ parti HÖYRE hükümetine Türkiye hükümeti aleyhinde Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'nda dava açılması yönünde yöneltti̇ği taleplerin bir sonucu ve devamı olduğunu söyledi.

Dava dosyası önümüzdeki günlerde ILO yönetimi tarafından incelenecek ve daha sonra yanıt verme yükümlülüğünde olan Türkiye hükü metine sunulacaktır. Kasım ayında toplanacak olan ILO yönetimi de, yanıtın ışığında neler yapılacağını değerlendirecektir.

İÇİNDEKİLER

Sosyalizm ve demokrasi ile büyük bir adım atıldı

Değerli yoldaşlar,
"Sosyalizm ve Demokrasi"nin, büyük bir olasılıkla dünya işçi sınıfı hareketi içinde büyük yankılar uyandıran, büyük bir açıklık ve cesaretle yazılmış olan bu yazının defalarca okunması, hatta üzerinde çalışılması gerekmektedir. Bu yazıyla demokrasi konusunda büyük bir adım atılmıştır.

Demokrasi konusu burjuvazi tarafından sürekli olarak sosyalizm aleyhine kullanılmaktadır. Sosyalistleri çalışmalarında en çok açmaza sokan bu konu olmuştur. Bugüne kadar sosyalist sistem ve dünya işçi sınıfı hareketi bir tabu olarak kalmış, eksiklikler, hatalar hiçbir zaman söylenememiştir. Kanımca yazı, dünya işçi sınıfı hareketine olduğu kadar, halkımızın güvenini kazanmada bizlere de büyük olanaklar doğuracaktır.

Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı savaşımının içinde bulunduğu durgunluk, devrimden önce de demokrasi konusunda yerine getirilmesi gereken görevler olduğunu göstermektedir. Demokrasiyi devrimden önce küçümseyenlerin, onu devrimden sonra tam olarak uygulaması beklenemez.

Yazıdan anladığım kadarıyla, sosyalizm, komünizmin üst aşamasına ulaşılıncaya kadar geçecek olan döneme verilen addır. Bu dönemin belirgin özelliği proletarya diktatörlüğünün yönetim biçimi olmasıdır. Daha doğrusu proletarya diktatörlüğü ile başlayan ve tüm kurumlarıyla demokrasinin kurulmasıyla sonuçlanan bir süreçtir. Bu sürecin sonuna gelindiğinde artık komünizmin üst aşamasına varılmıştır. Bu noktaya varıldığında sınıflar ortadan kalkmış olacaktır. Demokrasi de ortadan kalkacaktır.

Yazı çok öğreticidir. Yazılanları uygulamaya koyabilecek kadrolar olmak için kendimizi vargüçle yetiştirmeliyiz.

İhsan Koç
İstanbul

LO avukatı, Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'nun Türkiye'ye bir hukukçu heyeti yollamayı kararlaştırdığını ve uzun süren baskıların sonucunda bu heyete ülkeye giriş izni alındığını belirterek, delegasyonun raporunun ILO'nun ne tür eylemelere girişeceği konusunda aydınlatıcı olacağını da sözlerine ekledi. Dahl, "kişisel görüşüme göre, 52 DİSK lideri hakkında idam cezası istemi sürdüğü sürece, ILO bunların yaşamını kurtarmak için, kurtarıncaya dek, en ağır cezai uygulamalara geçmekte tereddüt etmemelidir" dedi.

Bu gelişmeler de, faşist cuntanın maskesinin düşmekte olduğunu göstermektedir.

R.Bayram
Norveç

Eğitim çalışmalarımızı sürdürüyoruz

Değerli yoldaşlar,
Biz Bergisch Gladbach *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak eğitim çalışmalarını eksiksiz yapmaktayız. Bir aydır eğitim çalışması yapıyoruz.

Gün geçtikçe Bergisch Gladbach'taki Türkiyeliler arasında *İşçinin Sesi*'ne sempati artıyor.

Yoldaşlar,

Bildiğimiz gibi 6. Yaz Taarruzu başladı. Yaz taarruzları burjuvaziye ve oportünizme karşı bir savaştır. 6. Yaz Taarruzu'ndan başarıyla çıkacağımıza inanıyoruz.

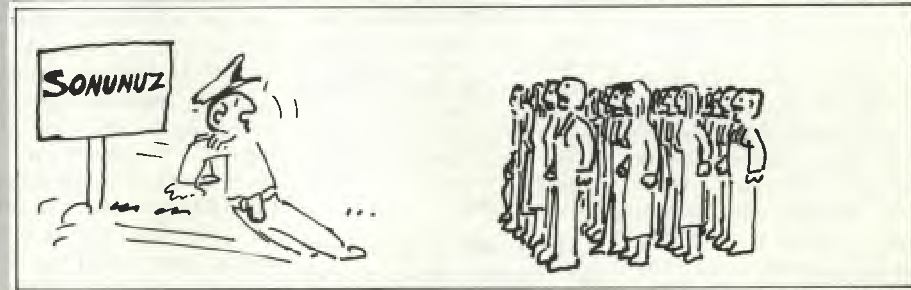
Kahrolsun faşist cunta!
Komünist selamlar

Z.S.
Bergisch Gladbach

İŞÇİ MİZAHI

Evren'in işçi korkusu

Evren'in bir gezisinde tıraş olması için berbere gitmesi gerekiyor. Görevliler berberin bulunduğu caddeyi iki baştan kesiyorlar. Çevreye keskin nişancılar yerleştiriliyor. Derken bu güvenlik tedbirleri arasında Evren arz-ı endam ediyor. Dükkana girip koltuğa oturuyor.

Kısa bir süre sonra Evren alı al, moru mor dışarı fırlıyor. Görevlilere birşeyler söylüyor. İnzibatlar içeri dalıp berberi karga tulumba götürüyorlar.

Sorgu-sual, mesele anlaşılıyor. Berber, "valla Evren'in bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum, sadece saçları diken diken olsun da, tıraşı daha rahat yapayım diye şehrimizdeki fabrikalardan bahsettim" diyor.

Menşeviklere göre cunta içindeki "gerçekçi kanat", aynı zamanda "anti-faşist"tir.

ÇIRPINDIKÇA BATIYORSUNUZ

Süleyman Sakalı

Geçtiğimiz ay içinde TKP menşevik kanadı bir plenum topladığını açıkladı.

Menşevik dostlarımız, *İşçinin Sesi*'nin işini bitirdiklerini ve bu sorunu çözdüklerini bundan iki yıl önce açıklamışlardı. Bu nedenle, bu plenum raporunda "*İşçinin Sesi* bizim sözlerimizi çarpıtıyor" diye canhıraş feryatlar yükseltmelerine çok hayret ettik. Madem ki *İşçinin Sesi* bitti, sizi çarpıtsa ne olur çarpıtmasa ne olur?

Ama kazın ayağı öyle değil. Faşist cuntanın terörü azgınlaştıkça ihanetiniz halk yığınlarının, işçi sınıfının gözünde iyice açığa çıkıyor. Öte yandan şimdiye kadar şu ya da bu nedenle sizin çevrenizde kalmış birçok partilinin de giderek size karşı dönmeye başladığını görüyorsunuz. Giderek köşeye sıkışıyorsunuz. Bu ortamda, *İşçinin Sesi*'nin dile getirdiği gerçekler sizi canevinizden vuruyor. Feryatlarınızın nedeni budur. Ne var ki bu çırpınışınız sizi kurtaramayacaktır.

Menşevik plenumu şöyle diyor:

"Açık ki bugün de *cuntanın gericileşme süreci* iç çelişkileri yok etmemiştir. O nedenle geçmişteki sekter görüşlerin eleştirisi bugün de pratik önem taşıyor. Partimiz doğru savaş taktiklerini gösterirken, cuntanın barbarca işkenceleri altında olan, şiddetli baskı altında kalan (...) devrimci parti ve akımların, cuntayı faşist diye nitelemelerini her zaman anlayışla karşıladı. Bunun dış güçlerle eylem birliği için bir engel olmadığını açıkladı. Bu anlayışla davrandı, davranıyor. Cuntaya karşı olan güçleri, onun nitelemelerine göre değil, cuntaya karşı işçi sınıfının, emekçi halkın çıkarları için savaşma isteklerine göre ayırdı. Omuz omuza savaşım içinde görüş birliğinin oluşacağına inandı. Faşist cunta nitelemesi, savaş arkadaşı olarak gördüğümüz bu güçlerin ağzında cuntanın baskı ve terörüne karşı bir nefreti dile getiriyorsa, örneğin Yürükoğlu'nun ağzında TKP'ye, Sovyetler Birliği'ne karşı nefretin bir ifadesi, devrimci güçleri bölme, eylem ve cephe birliğini baltalamanın bir aracı oluyor. *Biz cuntaya karşı savaşımı onun her bir gerici adımına karşı yöneltmek gerekir dediğimizde, bu tür dönekler bunu cuntanın ilerici adımlarını desteklemek diye çarpıttı. Biz cuntanın iç çelişkilerini (...) dediğimizde, onun gerici ve görece ılımlı öğelerden oluştuğunu söylediğimizde, nesnel gelişmenin en gerici öğeleri güçlendirdiğini açığa vurduğumuzda hain oportünistler TKP cuntanın bir kanadı ile işbirliği yapıyor diyecek kadar alçaldı.* Daha da ileri gitti, sosyalist ülkeleri, cuntanın Ortadoğu'da emperyalistleşmesine destek olmakla suçladı. Onun bu tutumunun altında cuntaya karşı savaş isteği değil, tersine, gerileme, korku ve ihtiras yatıyor." (abç)

Menşevikler bu protesto ile içine düşmüş oldukları çıkmazdan kurtulabileceklerini ümit ediyorlarsa yanılıyorlar. Çünkü, "düzeltiyoruz" diye söyledikleri onları yine aynı oportünist çıkmaza sokuyor. Kısaca bakalım:

"Cuntanın ilerici adımlarını destekleyelim" demediklerini, "cuntaya karşı savaşımı, onun her bir gerici adımına karşı yöneltmek gerekir" dediklerini söylüyorlar. Demek ki bu cuntaya karşı savaşırken onun "gerici adımlarına" yöneleceğiz. Burada bir uyarı ile karşı karşıyayız. Cuntanın "gerici adımlarını" onun öteki adımlarından ayırdetmemiz, bu konuda yanlış bir iş yapmamamız için gerek duyuluyor böyle bir uyarıya herhalde. Öyle ya, eğer bu cuntanın "gerici olmayan" adımlarının da olduğu var sayılmıyorsa, o zaman "gerici adımlar"dan söz etmek mantıksızlık olur. Menşevik dostlarımızın mantıksız olduğunu düşünmüyoruz. Öyleyse, söylenenden, bu cuntanın "gerici olmayan" adımları, uygulamaları olduğu sonucu çıkıyor. Ve yine bu söylenenden, bizim, bu "gerici olmayan" adımlara karşı, ya *tarafsız kalmamızın* ya da onları *desteklememizin* istendiği anlaşılıyor. Çünkü siyasal olarak başka bir almaşık olamaz. Ve madem ki bunlar "gerici olmayan" adımlardır, öyleyse herhalde desteklemek gerekecektir. Ama menşevikler şimdi böyle söylememiş olduklarını, bunun *İşçinin Sesi*'nin uydurması olduğunu ileri sürüyorlar. Öyleyse bunu *bir kez daha* kanıtlayacağız. Yalnız acele etmeden, adım adım gidelim.

Şimdi tekrar yukarıdaki plenum alıntısına dönelim. Menşevikler, "cuntanın bir kanadı ile işbirliği" yapmadıklarını, cuntanın "gerici ve görece ılımlı öğelerden oluştuğunu" söylediklerini ve cuntanın "iç çelişkilerinden" (herhalde "yararlanmak gerekir" gibi birşey olacak buradaki kelime — İ.S) yararlanmayı önerdiklerini söylüyorlar.

Düşmanın iç çelişkilerinden yararlanmak gerekmez gibi aptalca bir fikri hiçkimse savunmadığına göre, burada tartışılması gereken nokta başkadır. Söz konusu olan, düşmanın iç çelişkilerinin *niteliği* ve bunlardan nasıl yararlanılacağıdır. Burada duralım ve menşeviklerin "yapmadık" dediklerini nasıl yaptıklarını teker teker göstermek için *Atılım*'da yazılanlara kısaca göz atalım.

Nisan 1981 tarihli *Atılım*'da şöyle deniyor:

"Demokrasi güçlerine her saldırı, baskı, ordu ve cunta içinde gerçekçi bir dış politikadan yana olanların da konumlarını zayıflatıyor. Pentagon işbirlikçilerini güçlendiriyor. *(Atılım,* Nisan 1981, "Saldırılara Karşı Birlik")

"Cuntanın başındaki Orgeneral Evren'in Genel Kurmay Başkanlığı dönemi içinde, Sovyetler Birliği ile ülkemiz arasında dostça ilişkilerin bir "Politik Belge" ile saptanmış olduğu hatırlardadır (...) cunta içinde ve dışındaki Pentagon sözcülerinin, Türkiye'nin tutumunu ABD'ye bağlama çabası içinde oldukları açıktır." *(Atılım,* Nisan 1981, "Güç Kaynağı ve Savaş Hedefi")

"Oniki Mart dönemini kontr-gerillanın kara ünlü işkence köşkünde yaşayan bir yurtsever şunları söyledi: Kontr-gerillanın babası, kurucusu Orgeneral Ersin, şimdi cuntada. Evren ise, terörün sorumlularından söz ederken, 1 Mayıs 1977 kırımının katillerinin adını ağzına bile almıyor... ya da alamıyor! *Yoksa olayın ortaya çıkarılmasını bugüne dek engelleyenlerin, gerçekleri küllemeye çalışanların kolları, cuntanın içine dek uzanıyor mu?"* (abç) *(Atılım,* Nisan 1981, "1 Mayıs 1977'nin Katilleri Nerede?")

Bu alıntılar, plenum raporunda belirtilen "cuntanın gerici ve görece ılımlı" öğelerinin kimler olduğuna açıklık getiriyor: Orgeneral Ersin, "gerici" Evren ise "görece ılımlı" öğedir. Ersin, "Pentagoncu" ve "Kontr-gerillanın babası"dır. Evren ise "gerçekçi bir dış politikadan yana"dır ve Sovyetler Birliği ile dostça ilişkiler onun Genel Kurmay başkanlığı sırasında bir "Politik Belge" ile saptanmıştır.

Buraya kadar bir hayli açıklık sağladık. Şimdi biraz daha açıklık sağlamak için *Atılım*'dan alıntılara devam edelim. Haziran 1981 tarihli *Atılım*'da şöyle deniyor:

"Bu yargılama, (MHP davası — İ.S.) aynı zamanda *askersel yönetim içinde* faşizm yanlılarıyla *faşizme karşı olanların* arasındaki çelişkiyi yansıtıyor." (abç)

"Askersel yönetim içinde, faşist MHP'ye karşı olan çevreler, ilerici güçlere karşı antikomünist saldırıları onaylamakla faşizme, terörizme karşı olan güçleri zayıflatmış oluyorlar. Böylece *kendi açmış oldukları MHP davasını* baltalıyor, MHP'ye kol geren en gerici güçlere boyun eği-

yorlar. Faşist terörün kurbanlarına saldırmak, "terörizmin kaynağını kurutma" sözlerine ters düşüyor." (abç) (12 Mayıs 1981 tarihli MK Bildirisi)

"Generallerin arasında da faşizme karşı olanlar, komşularımızla ilişkileri, ülkenin dış politikasını görece gerçekçi konumlardan değerlendirenler var." (abç) (*Atılım,* Haziran 1981, Yusuf Vardar, "Ordu ve Leninci Politika")

Demek ki cunta içindeki "görece ılımlı" öğeler, yani Evren, yalnızca ılımlı değil, aynı zamanda "anti-faşist"tir! Bunlar MHP'ye karşı dava açmıştır. Ama ne yazık ki gerici güçlere boyun eğiyorlar! Böylece menşevikler cuntayı nasıl değerlendirdikleri konusuna iyice açıklık getirdiler: Cunta, faşist ve anti-faşist öğelerden oluşuyor ve bunlar General Ersin (faşist) ve General Evren (anti-faşist) tarafından temsil ediliyor!

Bu kadar açıklık sağladıktan sonra gelelim menşeviklerin plenum raporunda reddetmeye çalıştıkları noktalara. Şöyle diyor Eylül 1981 tarihli *Atılım:*

"TKP, ülkeyi 'yaşamsal çıkar alanı' ilan eden, kendi 'güvensizlik yayı'na sokan, emperyalizme, başta *Pentagon'a karşı* halkımızın güvenliğini korumadan yana olan her istemi, *her adımı destekliyor." (Atılım,* Eylül 1981, *"Ulusal Güvenlik")* (abç)

Öte yandan, Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF) 5.Kurultayı'na sunulan çalışma raporunda da şöyle deniyor:

"Erke el koymada anlaşan generallerin kimi çıkışları farklı görüşleri yansıtıyor. Bunların *General Güneralp gibileri Sovyetler Birliği'ni Türkiye'yi tehdit ediyormuş gibi göstererek emperyalist ve militarist çevrelerin en gerici konumlarında yer alıyor. Öte yandan orgeneral Evren,* Sovyetler Birliği'nin uluslararası barışın korunmasında büyük sorumluluk taşıdığını belirterek Türkiye ve Sovyetler Birliği arasındaki iyi ilişkilerin önemini vurguluyor. *Bu ise, emperyalizmin 'Sovyet tehlikesi' masalı ile kuşkusuz uyuşmuyor. Ordu içinde ve dışında kimi realist çevreler ilkel bir anti-Sovyetizmin, Orta Doğu'da körü körüne ABD çıkarlarının bekçiliğini yapmanın Türkiye'yi çevresinden yalıtlayacağını görüyorlar. ABD'nin hiç de güvenilir bir dayanak olmadığını anlıyorlar. ABD'nin Türkiye'yi NATO çerçevesi dışında maceracı eylemlere ortak etme isteklerine karşı çıkıyorlar. Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki dostça ilişkilerin gelişmesi her zaman Türkiye halklarının çıkarınadır. FİDEF olarak biz de bu yönde atılacak her adımı destekliyoruz."* (FİDEF Beşinci Kurultay Çalışma Raporu'ndan)

Söylenenler son derece açık değil mi? Ama buna bir de Mayıs 1981 *Atılım*'ndan şu alıntıyı eklersek daha da açık olacak. Şöyle ki:

"Ulusal çıkarlara böylesi aykırı bir rolü Türkiye'ye dayatmak isteyenler engel olarak karşılarında tüm demokratları, barışseverleri, *gerçekçi çevreleri buluyorlar.* MHP davasının yaklaştığı günlerde gerici basında yoğunlaşan anti-komünist kışkırtmaların bir amacı da, bu güçlerin direncini zayıflatmaktır. Bu yüzden cuntanın demokrasi çevrelerine yönelen her baskısı, *objektif olarak* Amerikancı çevrelere yarıyor. Ulusal çıkarları emperyalizmin çıkarlarından üstün tutan tüm yurtseverlere vuruyor. *Gerçekçi bir dış politika izlenmesini isteyenlerin* konumlarını zayıflatıyor. (abç)

"Milli Güvenlik Konseyi ve hükümet, Orta Doğu'da serüvenci ABD politikasına araç olup olmama, baskı ve şantajlara boyun eğip eğmeme sorununda kaçınılmaz bir yol ayrımı ile karşı karşıya." *(Atılım,* Mayıs 1981, ABD "Çevik Güçlerine" Hayır)

Demek ki "gerçekçi çevreler" (yani Evren ve cuntanın ılımlı kanadı) "ulusal çıkarlara aykırı bir rolü Türkiye'ye dayatmak isteyenlere" (yani emperyalizme) karşı çıkıyorlar. Ve TKP bu adımları, "başta Pentagon'a karşı halkımızın güvenliğini korumadan yana olan her istemi, *her adımı destekliyor"!* Evet destekliyorlar. Plenum raporunda, bunun *İşçinin Sesi*'nin yakıştırması olduğunun söylenmesi koca bir yalandır. Bu birinci nokta.

İkinci noktaya, yani cuntanın bir kanadı ile işbirliği konusuna gelince: 15 Haziran 1981 tarihli MK Bildirisi'nde şöyle deniyor:

"Terörizme ve faşist örgütlere karşı olduğunu açıklayan ordu ve *cunta içindeki kimi guruplar,* bu anti-komünist saldırıya niçin katılıyorlar? Onu niçin onaylıyorlar? Ya da en gerici çevrelere niçin ödün veriyorlar? Onlar iç çatışmaları yumuşatabilecekleri düşüne kapılmış olabilirler. Bu çok tehlikeli bir manevradır. Çünkü gerici çevrelere, *faşizm yanlılarına verilen her ödün,* bunları yatıştırmak için anti-komünizm silahına her el atma yeltenişi, yalnızca işçi hareketini değil, tüm demokratik güçleri, bu arada ordu içinde ve dışındaki Atatürkçü çevreleri zayıflatıyor."

"Ulusal çıkarları savunan assubay ve subaylar, *faşizmden yana olmayan tüm güçler,* MHP davasının öcünü almak isteyenlerin saldırısını *halkımızla birlikte geri püskürtelim."* (abç) (15 Haziran 1981 tarihli MK bildirisi)

"Faşizmden yana olmayan tüm güçler, MHP davasının öcünü almak isteyenlerin saldırısını halkımızla birlikte geri püskürtelim" demenin anlamı nedir? Gerici Ersin'lere, Güneralp'lere, Aral'lara karşı, 'ılımlı', 'anti-faşist', 'gerçekçi' Evrenlerle birlikte ileri! İşte söylenenin vardığı nokta budur.

Menşevikler dün söylediklerini bugün değiştirebilirler. Eğer doğruya doğru değiştirilirse buna bir itirazımız yoktur. Ama "biz bunları söylemedik" demesinler. Çünkü çırpındıkça batıyorlar. Sözü *İşçinin Sesi*'nden bir alıntıyla bitirelim:

"TKP'nin 'resmi yönetimi' arada sırada yayınladığı bildirilerle cunta kuyrukçuluğunda ve cuntayla giriştiği Atatürkçülük yarışında aldığı yüzkarası yolu açık ediyor. 12 Mayıs bildirisi, faşist cuntanın içinde, 'anti-faşist' güçler olduğu yalanını ve kendi yarattığı bu hayalden medet umma zavallılığını işçi sınıfına aşılamaya çalışan yeni bir ihanet belgesidir. Bu sahte bilinç yayan sahte yönetime karşı her alanda savaşımı yükseltmek komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin ertelenmez görevidir." *(İşçinin Sesi,* sayı: 160, 3 Haziran 1981)

Devrimci özveri olmadan sağlam komünist kadrolar olamaz

Yoldaşlar,

Koyu bir gericilik döneminin azgın terörü altında 6. Yaz Taarruzumuz başladı.

Karşı-devrim, işçi sınıfına, emekçi halka burjuvazi için özveri dayatıyor. Yoğun saldırıyor. Son Bursa konuşması ile faşist Evren zorbalığı bir üst düzeye sıçrattı. Partimizi, Lenincileri hedef gösterdi.

Faşist diktatörlüğü devrimle yıkmak, demokrasi savaşını yükseltmek, yarını kurmak özveriyi devrimci özveriye dönüştürmekten geçer. 6. Yaz Taarruzumuz bu yolda önemli bir adım, güçlü bir silahtır.

Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşın sonunu liberal eğilimlerden, sallantılardan arınmış, komünist disiplini yüksek, yığın bağları güçlü, kalıcı komünist kadrolar belirleyecektir. Devrimci özveri olmadan, kalıcı, sağlam komünist kadrolar olmaz.

Bizim güzel ve kızıl devrimci özveri geleneğimizi, 6. Yaz Taarruzu'nda da coşku, sınır tanımaz yaratıcılık ve kollektif girişimimizle güçlendirelim, yaygınlaştıralım. Enerjimizi, bilincimizi maddi güce dönüştürelim.

Yaşasın 6. Yaz Taarruzumuz!
Yaşasın TKP!

TKP İstanbul İl Örgütü

S framızdaki ekm k devrimin zaferine bağlıdır

Aliye P. Atılgan

Faşist Evren cuntasının işleri her alanda sıkıladığı bu günlerde, işçi sınıfı, onunla bağlı olarak tüm emekçi halk üzerinde büyük bir operasyon düzenleniyor.

Henüz resmi olarak açıklanmadı ama anayasa taslağının işçi hakları konusunda neler getireceği biliniyor. Bir kere, lokavt, artık anayasal bir hak olarak işçi sınıfının karşısına dikilecek. Her türlü siyasal amaçlı grev, dayanışma, işçi yavaşlatma grevi ve genel grev yasak. Eski yıllarda Türkiye işçi sınıfının etkili bir savaş yöntemi olarak sık sık başvurduğu direniş, işgal eylemleri artık birer "anayasa suçu" durumuna geliyor. Neyse ki, işçi sınıfımız o savaşlar içinde bir gerçeği çok iyi kavramıştır: Zaten o eylemlerini, savaşımını burjuva legalitesi sınırlarına hapsedecek değildir.

İşçi sınıfı üzerinde düzenlenen operasyonun bir başka sahnesi de, Türk-İş-Ulusu görüşmelerinde pişirilip kotarılan asgari ücret ve kıdem tazminatı üzerinde oynanıyor.

Türk-İş'in azılı gerici yeni başkanı Şevket Yılmaz, hükümetle yaptıkları görüşmelerden sonra şu iki ana konuda anlaşmaya vardıklarını açıkladı:

1. Kıdem tazminatı ile asgari ücret arasındaki bağ kaldırılacak.
2. Asgari ücreti yeniden tesbit çalışmaları bu ay içinde başlatılacak.

Kıdem tazminatı ile asgari ücretin birbirinden ayrılması, yani kıdem tazminatının, toplu sözleşme kavgasının dışına çıkarılması patronların öteden beri kurdukları bir düşün gerçek olmasıdır. Geçtiğimiz dönemde, 60 günlük ücrete varan kıdem tazminatlarını, verdiği savaşımla toplu sözleşmelere dikte ettiren Türkiye işçi sınıfı için elinden alınan hakkın boyutunu tahmin edebilmek güç değildir.

Buna karşılık, hep işçilerin çıkarını düşünen(!) Türk-İş yöneticileri hükümeti uyarmışlar:

"Kıdem tazminatının geriye götürülmesine izin veremeyiz"! "Kıdem tazminatı yıllık fiyat artışları gözönüne alınarak hesap edilmelidir"!

Haydi diyelim ki, yüzde 50'nin üzerinde seyreden enflasyon hızının bile cunta yasağıyla yüzde 25 gibi gösterildiği Türkiye'de, mekanizma iyi çalıştı da, fiyat artışları kıdem tazminatlarına "tam olarak" yansıtıldı. Bu bile kıdem tazminatlarının gerçek olarak dondurulması demektir!

Şimdi asgari ücrete gelelim. Türk-İş, hükümete asgari ücret konusunda somut bir rakam önermiş. Ama nedense bu rakam "devlet sırrı" gibi gizli tutuldu, basına yansıtılmadı.

Öte yandan Turgut Özal, 22 Haziran günü, gazetecilerle yaptığı bir görüşmede herkesin asgari ücretle uğraştığından yakınarak, asgari ücretin hiç de önemli olmadığını vurguladı.

"Asgari ücretle kıdem tazminatı arasındaki bağ koparılırsa, o zaman hiç kimse asgari ücretin yükseltilmesini istemez" dedi. Özal'a göre, asgari ücretin ilgilendirdiği kesim "Anadolu'daki çalışan" üç-beş "lokanta ve otel" işçisiymiş!

Yedi bin üçyüz liralık asgari ücret, değil bir işçi ailesinin aylık ihtiyaçlarını, ölseler cenaze masraflarını bile karşılamaya yetmez. Bu nedenle fiilen *uygulanma* alanı geçtiğimiz yılların gerisine düşmüştür. Ama asgari ücretin "Anadolu'da çalışan üç-beş otel lokanta işçisini ilgilendirdiğini" söylemek kuyruklu bir yalandır.

İşçinin Sesi hareketi asgari ücret konusunu küçümseyen bu tür bir anlayışla, daha *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı hazırlanırken uğraşmak zorunda kalmıştı. Yürükoğlu yoldaş kitabında şöyle diyordu:

"...Asgari ücret hem uygulanışıyla, hem uygulanmayışıyla önümüzde duran önemli bir sorundur. Burjuvazi asgari ücreti işine gelmeyen yerde uygulamıyor, uyguladığı zaman da zararlı çıkmıyor. Çünkü bu kez ücretleri aşağı çekici bir mekanizma olarak kullanıyor (...) asgari ücret kendinden yukarı gözüken tüm ücretlerde bir taban işlevi görüyor. Durum böyleyken, asgari ücretin pek fazla anlam taşımadığını, toplu sözleşmelerle yükseltilebileceğini söyleyenler çıkıyor. Bu, işçi sınıfını yanıltmaya çalışan sağ bir görüştür. (...) Savaşımla, ortalama ücret de, asgari ücret de yükseltilir, herşey yapılır. Burası açık. Ama somutta yükseltilebilmiş mi? Somutta ortalama ücretler, olması gereken asgari ücreti bile yakalayamamıştır. (...) Neden? Asgari ücretin, tüm üst ücret basamakları için burjuvaziye başlangıç noktası görevi görmesi nedenlerden birisidir. (...) Ayrıca işin bir yanı daha vardır. Asgari ücret savaşımı kesimsel değil, genelde sınıfsal bir hedefe yöneleceği için, devleti, hükümeti, geneliyle işverenleri karşısına alacağı için ve kazanımlarıyla daha geniş kesimleri etkileyeceği için daha devrimci sonuçlar verecektir. Acaba, asgari ücretin önemini küçümseyenleri bu mu korkutuyor?" (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye,* R. Yürükoğlu, 5. basım, s.73-74).

Burada sözü edilen, asgari ücretin ücretleri geri çekici bir mekanizma olarak kullanılması, sendikal savaşımın yasaklandığı bugün can alıcı önem kazanmıştır. Bundan önce asgari ücret küçümsendiğinde, toplu sözleşme savaşımıyla az da olsa yükseltilebiliyordu. Bugün sendikal savaşım bastırıldı. Asgari ücret hiç küçümsenmeyecek bir önem taşımaktadır.

Ayrıca, asgari ücretin her zaman çok önemli olan yönü de, üç-beş işçiyi ilgilendiren kesimsel bir istem değil, tüm işçi sınıfını, tüm emekçi kesimleri etkileyen ortak bir taban, bir savaşım odağı olmasıdır. Turgut Özal bu gerçekten korktuğu için yığınların gözünden gizlemeye çalışıyor.

Aynı korkuyu Evren'de de izlemek mümkün. Evren'in Zonguldak konuşması baştan başa işçilerin kalbini kazanmaya çalışan bir uslup taşıyordu. Evren Zonguldaklı işçilere "bugüne kadar Zonguldak'a gelmeye utandığını", "işçi alacaklarını ödeyemedikleri için gelmeye yüzünün tutmadığını" söyledi. "Biz bugüne kadar işçileri büyük ölçüde tedirgin edecek hiçbir karar almadık, bundan sonra da almayacağız" dedi.

Sosyal demagoji faşizmin önemli silahlarından biridir. Ama sosyal demagojinin bile dayandığı objektif bir taban olması gerekir. Oysa manevra alanı dar, olanakları sadece burjuvaziye yetecek kadar sınırlı Türkiye faşizminin sosyal demagojisini dayandırabileceği çürük bile olsa bir temeli yoktur. Yaptıklarıyla da her geçen gün daha da tabansızlaşmaktadır. Bu nedenle Evren'in "işçi dostu" görünme sosyal demagojisinin işçi sınıfının kinini bilemekten başka hiçbir fonksiyonu olamayacaktır.

Bu gerçeği Kabaklı bile görmüş, uyarı yapıyor:

"Öyle bir zamandayız ki, çalışma hayatının bütün yükünü devlet üstlenmiştir. Kimi sendikaların faaliyetleri durdurulmuş, Türk-İş'in de yetki ve görevleri sınırlandırılmıştır.

"Böylece iş hayatını üstüne alan ve kendisiyle *açık tartışma* mümkün olmayan devlet, bu hayatın 'savunmasız' unsuru olan işçilere her zamankinden daha fazla şevkatli davranmak zorundadır. (...)

"İşçilerin hakları lüzumsuz yere kısıtlanarak ve 'işveren' zümreye gereksiz ayrıcalıklar sunularak, yarınlarda 'nahoş', zorlu, hatta *kanlı* bir *ekmek kavgasına* yol açmaktan sakınılmalıdır."

Kabaklı devrimden korkusunu çok güzel dile getirmiş. Bugün soframızdaki ekmek bile devrimin zaferine bağlıdır.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Devrimin de, partinin de güvencesi işçilerdir!

Yıl: 8, Sayı: 203
12 Temmuz 1982

ÇEK-AL

Demokrasi kavgası ve iki zararlı anlayış

Memet Kurtalan

12 Eylül 1980'de başa gelen faşist cunta her çeşit demokratik görünümü yoketti. O günden bu yana yargılama ve ceza sisteminde, eğitim sisteminde, devletin yönetimsel çarkında ve daha başka çeşitli alanlarda bir dizi anti-demokratik, faşist bir toplum ve devlet düzeni kurmayı amaçlayan yasa getirdi. Bunlarla altını döşedikten sonra şimdi de bunları sistemleştirmek üzere hazırlanan "anayasa" dayatılmak isteniyor. Öyle bir anayasa ki, çerçevesini iki yıldır çıkmakta olan gerici yasalar çoktan belirlemiş.

Anayasa, devletin dayandığı temel görüşlerin ve örgütlenme biçiminin belgesidir. Böyle olduğu için, 12 Eylül' de canalıcı önem kazanan demokrasi kavgası, gerici anayasa hazırlığıyla alabildiğine hızlandı. Anti-faşist güçler birbiri ardına demokrasi kavgasında çarpışacakları konumları, siper kazacakları hattı belirliyorlar.

Yürükoğlu yoldaşımız, 181-182 sayılı *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan "Ölmüş Atı Kırbaçlayanlar" adlı yazısında faşist cuntaya, gerici anayasa girişimine karşı savaşın önümüzde duran üç pratik hedefini şöyle belirlemişti:

"Bu savaşımın önümüzde üç pratik hedefi duruyor. Birincisi referanduma sunulacağı söylenen anayasanın reddi için şimdiden kolları sıvamak,somut hedef olarak referandumdan *'Anayasaya hayır'* sonucunun çıkması için uğraşmaktır. 'Anayasaya hayır' tutumunu halka ulaştırmak için her yolu arayıp bulmak zorundayız. Bu sonuç için yalnız bizler değil, birçok güç çalışacaktır. İstense de istenmese de el birliğiyle çalışılacaktır.

"İkincisi, aynı çalışmanın bir parçası olarak referandumda gerici anayasaya 'evet' dedirtmek isteyen tutumlarla savaşmak gerekiyor. Yalnız cunta ve yandaşlarına karşı değil. Bir takım iğrenç liberal yazarlar, 'gerici yönler de taşısa, anayasalı bir sivil yönetim, anayasasız bir askersel yönetimden iyidir' diyerek, şimdiden 'evet'çiliğin hazırlığını yapıyorlar. Halka referandumda 'hayır' dedirtmek için bu tutumu sergilemek gerekiyor.

"Üçüncüsü, ve işin 'püf noktası', tek başına gerici anayasaya hayır demek yetmez. *Neden* reddetmek zorunda olduğumuzu da anlatmalıyız. *Demokratik bir anayasanın propagandasını yapmalıyız.*

"Öyleyse, günün görevi, *gerici anayasaya karşı demokratik anayasa kavgasıdır.* Çünkü demokratik anayasa, demokratik devlet demektir."

Bu hedeflerin ilk ikisi üzerinde bir tartışma çıkmadı. Oysa, üçüncü hedef gerçekten işin "püf noktası" oldu. Çok farklı görüşler belirdi. Bu görüşler arasında iki tanesi işçi ve emekçi yığınların geleceği açısından özellikle zararlıdır.

I. TKP oportünist kanadının iktidarsızlık hastalığı

Bu anlayış, yabancısı olmadığımız bir anlayıştır. Geçmiş yıllarda her konuda aldıkları tutumun bir devamıdır.

Bu anlayış, tekeldışı burjuvazide (onlar "ulusal burjuvazi" diyorlar!) *gerçek* demokratlık bulan, *gerçek* demokrasiyi onlarla birlikte kurmayı hesaplayan, onları ilerletmeye çalışan bir anlayıştır. Böyle olduğu için getirdikleri "gerçek demokratik anayasa" anlayışı, tekeldışı burjuvaziyi ürkütmeme çizgisinde çırpınmaktadır. Sonuçta ortaya çıkan, 1961 anayasasından daha ileri ama kesinlikle aldatmaca bir demokrasi ve anayasa savunusu olmaktadır.

Partimizin oportünistleri, tam da Lenin'in menşeviklerde eleştirdiğini yaparak, ne denli çok kafa katılırsa o denli iyi savaş cephesi kurulur anlayışından hareket ediyorlar.

Şimdi bu yaptığımız kısa özeti, tartışmaların gelişmesi içinde kanıtlamaya çalışalım.

Menşeviklerin anayasası

Menşeviklerimizin demokrasi ve anayasa konularında ilk dişe dokunur yazıları *Atılım'ın* geçen yılın Aralık sayısında, Hüseyin Kadir imzasıyla ve "Demokratik Anayasa İçin" başlığıyla yer aldı. Bu yazı, *TKP'nin Sesi*'nde "1961 Anayasasının yırtılmasına karşı demokratik bir anayasa için" adıyla yayınlanmıştır. (Radyodaki başlığı kendi görüşlerini daha iyi veriyor.) Söz konusu yazının ilginç yerlerini okuyalım:

"Askersel diktatörlük 1961 Anayasası'nın düşmanıysa, Demirel'in AP'si, faşist MHP bu Anayasa'nın can düşmanıdır. Cuntanın 1961 Anayasası'na karşıt her uygulaması, her yasası yalnızca, bu en gerici, Amerikancı çevrelerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin desteğini alıyor ve bu çevreleri güçlendiriyor.

"Buna karşılık, 1961 Anayasa'sını savunan güçler vardır. 1960 sonrası işçi hareketine bir bakalım: Fabrika işgali yapan Derby Lastik işçileri, ondan sonraki şanlı Demir Döküm, Sungurlar, Singer direnişleri, 15-16 Haziranlar, 1961 Anayasası'nın demokratik maddelerini sloganlaştırdı. İşçi sınıfı Anayasa'ya sahip çıktı. O günlerde işçilerin bildiri yerine Anayasa'yı çoğaltıp dağıttıklarını anımsayalım. 12 Mart sonrasında yine işçi sınıfımız, 1961 Anayasası'nda yapılan gerici değişiklikleri çetin direnişlerle büyük ölçüde geriletti, 12 Martçı Anayasa değişikliğinin emrettiği DGM'lere Türkiye işçi sınıfı geçit vermedi. *1961 Anayasası'nın demokratik özünü* koruyan işçi sınıfı önderlerinden Türkler'i yitirdi, bugün de onun önderleri 1961 Anayasası'ndan yana olmak suçuyla idam tehdidi altında. İşte bu sınıf 1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşı çıkan asıl güçtür.

"Bugün partimize, öteki demokratik güçlere yönelen ağır saldırılara karşın, daha şimdiden, 1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşı, açık, yasal ve azımsanmayacak bir güç ortaya çıkmıştır. Arayış dergisinde Ecevit birçok kez 1961 Anayasası'nı savundu. Kemalist aydınlar, yazarlar, 27 Mayısçı subay ve assubaylar 1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşıdır. Barolar Birliği Başkanı Sav, '1961 Anayasası'ndan daha ileri bir Anayasa' sloganıyla ortaya çıktı. TİP yönetimi tüm demokratik güçlerin taktik hedefi olarak demokratik bir anayasa için savaşımı öne koymuştur.

(...)

"Demokratik bir anayasa herşeyden önce ulusal bağımsızlığı temel alan, ülkeyi emperyalist blokların, NATO' nun zincirlerinden sonsuzca kurtarmayı öngören, savaşa karşı barışı savunan bir anayasadır. İkincisi, demokratik bir

anayasa, tüm genel demokratik özgürlükleri, örgütlenme, söz, gösteri özgürlüklerini, demokratik bir seçim sistemini güvence altına almalı, bu özgürlüklerin baş düşmanı faşizmi yasaklamalı, ulusal hak eşitliği tanımalıdır. Üçüncüsü, demokratik anayasa ekonomik bağımsızlığı başa almalı, özel kapitalist tekellere karşı, halk çıkarlarından yana, küçük ve orta işletmeleri yıkımdan koruyan bir devletçilik ilkesini içermelidir. Dördüncüsü, demokratik anayasa toprakta büyük özel mülkiyeti yasaklamalı 'toprak köylüye' demelidir. Beşincisi, demokratik bir anayasa işçi sınıfının toplu sözleşme ve grev yapma ve sendikalaşma özgürlüklerini eksiksiz tanımalıdır."

(...)

"Bize gelince... Komünist Partisi, 1961 Anayasası'nı yırtanların gerici anayasalarına karşı savaşacağını şimdiden söylüyor. Biz demokratik anayasa uğrunda başlayacak hareketi tüm gücümüzle destekleyecek, bu hareketi yayacak, derinleştirecek, halkın erki ele alacağı güne dek sürdüreceğiz." (abç)

Yürükoğlu yoldaşımız, bu görüşleri "Ölmüş Atı Kırbaçlayanlar"da ele alıp şöyle değerlendirdi:

"Getirdikleri programın fikirleri üç noktada özetlenebilir: 1. '1961 Anayasası demokratik özlü bir anayasadır' diyorlar. Öyle midir? 1961 Anayasası kesinlikle demokratik özlü bir anayasa değildir. 'Adalet mülkün temelidir' anlayışına göre yazılmış, özel mülkiyeti savunan, işçi sınıfına örgütlenme hakkı tanımayan, ama birtakım demokratik yanları olan güdük bir anayasadır. 1961 Anayasası, 1924 Anayasası'ndan *daha* demokratik bir anayasadır, o kadar. 2. 1961 Anayasası için savaş çağırmıyorlar. O kadar da 'geri' gitmiyorlar. Onun yerine *demokratik* bir anayasa için savaş çağırıyorlar. Ne güzel! 3. Ama yazıda sıralanan maddeler *demokratik* bir anayasayı değil 1961 Anayasası'ndan *daha* demokratik bir anayasayı anlatıyor!

"Yazının demokratik bir anayasanın özü olarak getirdiği beş maddenin çoğu, hele menşevikler açısından tekeldışı burjuvazinin de kabul edebileceği maddelerdir. Üstelik bu maddelerin çoğu 1961 Anayasası'nda da vardır. Demek ki hem 1961 Anayasası'yla sınırlı kalmayalım diyorlar, hem de 1961 Anayasası'nın yırtılmasına karşı ondan *biraz daha* demokratik bir anayasa için kavga öneriyorlar. Amaçları belli, her zamanki gibi tekeldışı burjuvaziyi 'ilerletmek' tir. Onun da kabul edebileceğini düşündükleri *biraz daha* demokratik bir anayasa önerisiyle geliyorlar. Ancak, menşevizmin bu tutumu bir yandan tekeldışı burjuvaziyi 'ilerletme' işlevi görürken, öte yandan o bildiğimiz hain işlevini, işçi sınıfını geri çekme işlevini görüyor. İşçi sınıfını ve küçük burjuvaziyi tekeldışı burjuvazinin kuyruğuna takmaya varıyor. Menşeviklerin bu konumu, evet, tekeldışı burjuvazinin konumundan bir adım ileridir, ama *özünde* tekeldışı burjuvazinin anayasacı konumunun ta kendisidir.

"Özetlersek, CHP'nin ve menşeviklerin, demokrasi savaşımındaki konumu: 1. İçerik olarak geridir. 2. Nasıl elde edileceği belirsizdir. Önerdikleri anayasalara nasıl ulaşılacağı bile belli değildir. 3. Cuntayı devrim yoluyla yıkma hedefine bağlanmamaktadır. Hem böyle bir hedef öne koymadıkları için, hem getirdikleri anayasa çerçevesi nesnel olarak devrimi zorunlu kılmadığı için bağlanmamaktadır."

Menşeviklerin bize "yanıtı"

Bu değerlendirmelere oportünist yönetim kliğinin yanıtı 18.2.1982 tarihli *TKP'nin Sesi* yorumunda geldi. Bu yorumu okuyucunun sabrına güvenerek tümüyle aşağıya alıyoruz. Sakın okumamazlık etmeyin! Böyle şaşkın, kendini ele veren, düzeysiz bir yazı zor okursunuz.

"Değerli dinleyiciler, uzun süredir *İşçinin Sesi* gurupçuğundan söz etmedik. Bu gurupçuk TKP saflarından atıldıktan sonra tırnak içinde solculuktan yola çıktı. Anti-Sovyetizme doğru dümen kırdı. Şimdilerde karmaşık bir yönelim içindedir. Dergilerinde, konuşmalarında İKP yönetiminin ağzı, Troçkizm, yeni solculuk, eski Maoculuk, keskin devrimcilik hep bir arada bulunuyor. Gittikçe daha koyu bir anti-Sovyetizmi kendine bayrak edinen Yürükoğlu bu bataklığı sevmişe benzer. Neyin sesi olduğu pek anlaşılamayan, dergilerinin 181-182. sayısında ideolojik politik iflaslarının somut belgesi bir yazı yer alıyor. Yazıyı Yürükoğlu kaleme almıştır. Ustaca yazılmıştır. Ne bakımdan? Şaşkınlık ancak bu kadar iyi ifade edilebilir. Yazı işte bu bakımdan gerçekten çok ustadır.

"Yoldaşlarımız, dostlarımız, dinleyenlerimiz, bu yazıyı bulup okusalar ne kadar iyi olurdu. Zamanımız elverse tümünü buradan okumak isterdik. Ama kısaca özetleyelim:

"Yürükoğlu son zamanların en müthiş keşfini yapıyor. Demokratik bir anayasa için savaşımın bugünün ana halkası olduğunu saptıyor. Biraz gecikmiş olduğunu mu düşünüyorsunuz, değerli dinleyenler? O kadar olur. Usta son zamanlarda, çok daha büyük sorunlarla uğraşıyor. SBKP 26.Kongresini eleştiriyor. Ve SBKP'nin ortacı bir parti olduğunu kanıtlamakla uğraşıyor. Aynı şekilde TKP'ye de ağız dolusu küfürler ediyor.

"Yürükoğlu, TKP'yi küçük burjuvazinin reformist kanadı olarak nitelemeğe kalkışıyor. Ama TKP'nin ortaya koyduğu anayasa platformunun olumlu olduğunu söylemeden de geçemiyor. Küfürü bir yana bırakmadan TKP'nin ana halkayı burnundan yakaladığını söylüyor. Ama burada asıl burnundan yakalanan Yürükoğlu'dur.

"Yürükoğlu çaresizdir, kıvranıyor. Bir program ortaya koyamıyor. Nasıl koyacak? Onun sol sekter çizgisinde ne tutarlı bir programa, ne de tutarlı bir program için savaşıma yer yoktur. TKP'nin demokratik bir anayasa konusundaki görüşlerine karşı çıkması da bu sekter anlayışın sonucudur.

"Yürükoğlu en geniş yığınların benimseyebileceği, uğrunda savaşabileceği bir anayasa anlayışını geri buluyor. O kendisinden başka kimsenin benimseyemeyeceği bir anayasayı en devrimci anayasa sayıyor. Gerçekten de Yürükoğlu'nun bu yazısı ne bir anayasa önerisi getiriyor, ne de nasıl savaşmak gerektiğine bir yanıt. O gene her zamanki gibi devrim nutukları atıyor.

"Değerli dinleyiciler, Yürükoğlu'nun yazısında, çarpıtmalar da epeyce yer tutuyor. Sözde TKP demokratik bir anayasa değil 1961 Anayasası'ndan daha demokratik bir anayasa istiyormuş. Daha demokratik, en demokratik. Yürükoğlu'nun anayasası gerçekten demokratik olacakmış. Ama bu gerçekten demokratik anayasadan en küçük bir iz bulamıyorsunuz yazıda. Yürükoğlu TKP'nin demokratik savaşımındaki konumuna değinmiyor. İçerik olarak belli değilmiş. Nasıl elde edileceği belli değilmiş. Yürükoğlu'na bakalım. Onda geri olsun, yanlış olsun, eğri olsun hiç içerikten söz etmek olanaklı değil, hiç yok. Gerçekten demokratik bir anayasanın adı var da kendisi hiç yok. Nasıl elde edileceğine gelince, Yürükoğlu bağıra çağıra, tanklarla gelen devrimle gidecektir denilince gerçekten çekilip gideceklerini sanıyor olmalı.

"Yürükoğlu oportünist bir politikacı olmasaydı herhalde iyi bir mizah yazarı olurdu. Mesele demokratik olanın ne olması gerektiğini anlatabilmektir diyor. Bilse anlatacak. Bir bilse. Ama bilmiyor. Ne diyelim bu konuda, nasıl rahatlatalım onu, değerli dinleyiciler. Bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıptır, desek. Yürükoğlu hiç değilse bu atalar sözünü bilseydi."

Önce ufak bazı konuları temizleyelim.

1. "Uzun süredir(!) *İşçinin Sesi* gurupçuğundan(!)" sözetmemişler. *Atılım*'ın ve radyonun, TKP'nin gerçek Marksist-Leninist özü olan *İşçinin Sesi*'nden başka bir akımla uğraştığını gördünüz mü? Sonra, "gurupçuk" (Türkçede kullanılabilse gurupçuçuk diyecekler) sözü de artık yavan kaçıyor. Türkiye devrimci hareketi, *İşçinin Sesi*'nin Türkiye'de ve Avrupa'da nerelerde olduğunu, nasıl çalıştığını, örgüt anlayışını ve disiplinini artık iyi tanıyor.

2. "İKP yönetiminin ağzı, Troçkizm, yeni solculuk, eski Maoculuk, keskin devrimcilik hep birarada". Bu saçma sapan söylenmeleri bir yana bıraksalar da, a) bizim İtalyan Komünist Partisi'nden, Troçkizmden, yeni solculuktan, eski Maoculuktan, keskin devrimcilikten almış olduğumuz ama Marks-Engels ve Lenin'de olmayan görüşlerimizi, b) görüşlerimizin birbiriyle çelişen yanları

varsa onları gösterseler, hem devrimci harekete daha yararlı olurlar, hem kendi tabanlarına daha iyi "moral" verirler.

3. "Yoldaşlarımız, dostlarımız, dinleyicilerimiz bu yazıyı bulup okusalar ne kadar iyi olurdu. Zamanımız elverse tümünü buradan okumak isterdik"(!) Bu ne korkakça şarlatanlıktır. Radyoda her gün çaldıkları o gerçekten yoz müziklerden birini kaldırsalar bol bol zaman yeter. Ya da *Atılım*'da basabilirler.

4. "TKP'nin ortaya koyduğu anayasa platformunun olumlu olduğunu söylemeden geçemiyor." Yalan, *platforma* olumlu demedik. Yoldaşımız, *o* platformu eleştirmek için yazdı. Demokratik anayasa kavgasını öne koymaları doğrudur ama içini her zamanki ihanetleriyle dolduruyorlar, dedi.

5. "Yürükoğlu çaresizdir, kıvranıyor. Bir program ortaya koyamıyor. Nasıl koyacak? Onun sol-sekter çizgisinde ne tutarlı bir programa, ne de tutarlı bir program için savaşıma yer yoktur."(!) Ne talihsiz saldırı. Bir kez bu oportünistler okuduklarını anlamıyorlar. Uzun bir süredir yoldaşımızın SBKP 26. Kongresi'ne ilişkin yazılarında demokrasi platformunu işlediğini farketmemişler. Sonra, yoldaşımızın "*Sosyalizm ve Demokrasi*" yazısı 8.2.1982 tarihli *İşçinin Sesi*'nin 186-187. sayısında, onların bu iddiaları ise on gün sonra 18.2.1982 günlü *TKP'nin Sesi* yorumunda yayınlandı.

6. Son olarak, "Yürükoğlu en geniş yığınların benimseyebileceği, uğrunda savaşabileceği bir anayasa anlayışını geri buluyor" sözleriyle anlatılmak istenenler üzerinde biraz daha uzunca duracağız.

Menşeviklerin "en geniş yığınların benimseyebileceği" anayasadan anladıklarının yukarıda Aralık *Atılım*'ından aktardığımız beş madde olduğunu biliyoruz. Burada, toplu sözleşmelerdeki tutumlarından yabancısı olmadığımız o mide bulandırıcı "gerçekçilik" hastalığı yine sırıtıyor. Bilimsel olarak demokratizmden neler anlaşılması gerektiğinden değil, bugünkü *görünürdeki* güç dengeleri içinde nelerin elde edilebileceğinin "gerçekçiliğinden" hareket ediyorlar. Biz bu "gerçekçilik" girdabında debelenen anlayışı tabii ki geri buluyoruz.

Bir kez, işçi sınıfı adına ileri sürülen bu anayasa platformu, "adalet mülkün temelidir" anlayışının sınırlarını aşamıyor. Bu yüzden, belki 1961 anayasasından daha demokratiktir ama *demokratik özlü* değildir diyoruz. Çünkü, "demokrasi, eşitlik demektir". "Proletaryanın eşitlik için savaşımının ve bir belgi olarak eşitliğin büyük önemi, eğer eşitliği *sınıfların* yokolması anlamında doğru bir biçimde yorumlarsak açıklığa kavuşur." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.25, s.476-477)

Demokrasi, yaşamda eşitsiz olarak varlık bulan bireylerin *biçimsel* (resmi) eşitliği demektir. Bireylerin gerçek eşitliği ancak sınıfların, işbölümünün ortadan kalktığı, kadın-erkek, kafa-kol emeği arasındaki farkların yokolduğu, dünya coğrafyasına yayılan insanlığın arasındaki her türlü farklılıkların aşılıp eridiği komünizmde söz konusudur. İnsanlığın o aşamasında eşitsizlik kalmadığı için "eşitlik" kavramı, dolayısıyla demokrasi de anlamsızlaşarak geçerliliğini yitirecektir.

Çağımızda, insanlığın bu doğrultudaki gelişiminin önünde duran ana engel, üretim araçlarının mülkiyetindeki eşitsizliktir. Oysa, üretim araçlarının ulaştığı toplumsallık düzeyi, toplumdaki bireylerin üretim araçlarının sahipliği sorununda eşit olmalarının nesnel temelini çoktan döşemiştir. Toplumsal mülkiyet nesnel bir gereklilik olmuştur. Dolayısıyla, komünizme uzanan gelişimin bugünkü evresinde *en gerçek* (fantazi olmayan, nesnel olarak sağlanabilir olan) *eşitlik*, toplumun bütün üyelerinin üretim araçlarının mülkiyetinde *resmen eşit* olmaları demektir.

Onun için, üretim araçları üzerinde toplumsal eşitliği savunan işçi sınıfı çağımızda demokrasinin gerçek sahibidir, diyoruz. Partimizin oportünistleri ise, *demokratik* olduğunu iddia ettikleri anayasa platformlarında işçi sınıfını köleleştiren özel mülkiyet hırsızlığını meşru sayıyorlar. Bizim menşevikler gerçekten işçi sınıfına yabancı yaratıklardır.

Sonra, anayasa asıl olarak devletin dayandığı temel görüşleri, devletin örgütlenme biçimini anlatmalıdır. Bu devlet aygıtının hangi siyasetin aracı olacağı sorununu halkın iktidara getireceği partinin siyaseti belirler. Onun için, anayasa üzerinde tartışılırken, araya izlenecek siyasete ilişkin fikirler sıkıştırmak en azından abestir. Anayasanın ne olduğunu anlamamaktır.

Demokratik devletin düşüncesel özü, halk yığınlarının eyleminin ortaya çıkardığı iradeyi kayıtsız-şartsız meşru kılmaktır. Bu temel anlayışı en saf biçimiyle tarihte ilk kez Paris Komünü yansıtmıştır. Bu bakımdan, gerçekten demokratik bir anayasa Paris Komünü'nün örgütlenme ilkelerini örnek almalıdır. Yürükoğlu yoldaşımız, bu ilkelerden kalkarak ve öteki deneyimleri de genelleyerek "Sosyalizm ve Demokrasi" yazısında devlet aygıtının örgütlenişinde demokrasinin çerçevesini çizmişti. Konunun bütünlüğünü bozmamak ve hatırlatmak için çok kısaca özetleyelim:

a) Yetkin merkezi otorite, yerel organlarda özerklik.

b) Tüm devlet görevlilerinin seçimle gelmeleri ve seçmenlerin bunları her an geri çağırma hakkına sahip olmaları.

c) En yüksek memurun aylığı nitelikli işçinin aylığını geçemez.

d) Yargıç ve savcıların seçimle işbaşına gelmesi ve her an için geri çağrılabilmeleri. Yargılamada jüri sisteminin kabulü.

e) Herkesin silah taşıma hakkının ruhuna ters düşmeyen halk ordusu örgütlenmesi.

f) Her önemli kararda halk oyuna başvurulması.

g) Devlet işleyişinde açıklık ilkesinin güvenceye alınması.

Menşeviklerin beş maddede dile getirdikleri anayasa anlayışları bile onların konunun ne kadar uzağında olduklarını gösteriyor. Aslında, demokratik anayasa diye çerçevesini çizdikleri program, oportünizmin bilinen aşamalar teorisinin yeniden ısıtılmışıdır. Bu programla, en geniş yığınların demokratizmini, tekel-dışı burjuvazinin liberalizmi içinde boğmaya çalışıyorlar. Özünde tekel-dışı burjuvazinin anayasacı konumunu yansıtan programlarının siyasal içeriği, güdük bir demokratizmi ve asıl olarak liberalizmi anlatıyor. Lenin'in dediği gibi, "liberalizm ve demokrasi farklı şeylerdir":

> "Liberallerin işçi ve köylülerin değil de burjuvazinin görüşlerini 'kamu görüşleri' olarak değerlendirmeleri doğaldır. Bir demokrat bu anlayışta olamaz... O, yığınlara, yığınların *eylemine*, yığınların duygularının meşruluğuna ve yığınların savaşım yöntemlerinin kestirmeliğine inanır." (Lenin, c.17 s.293-294)

Menşevikler burjuvazinin tümünün değil ama — tabii ki ilerici kesiminin(!) — tekel-dışı burjuvazinin görüşlerini halka maletme uğraşısı içindedirler. Onların yığınların sınıf konumlarının nesnel istemleriyle bir alışverişleri yoktur. Gerçek demokratik iradeyi ortaya çıkaran yığın eylemlerine inanmıyorlar. Bunu meşru saymıyorlar. Demokrasiyi tekel-dışı burjuvazinin liberalizmiyle uzlaşmada arıyorlar. Bu yüzden de gerçek demokrat olamıyorlar. Genel demokrasi kavgasının, tekel-dışı burjuvazinin birazcık önünde, en geri hattını tutuyorlar.

II. Halkın Kurtuluşu'nun çocukluk hastalığı

Halkın Kurtuluşu'nun faşist cuntaya karşı demokrasi kavgasındaki konumu şöyle beliriyor:

> "Cuntanın 'Anayasa'sının halk tarafından red edilebilmesi için tüm gücümüzle çaba harcayacağız. Ve halkımızın 'demokrasi' oyunları ile uyutulmasına izin vermeyeceğiz. Ama, TKP ve benzeri modern revizyonistler gibi, cuntanın

'Anayasa'sına alternatif bir Anayasa taslağını halkın önüne sürmeyeceğiz. Çünkü, Türkiye'nin bugünkü sorunu, cuntanın 'Anayasa'sına alternatif bir 'demokratik' Anayasa hazırlamak ve halkı bu Anayasa etrafında toplamak değildir."

(...)

"Türkiye bağımsız ve demokratik bir ülke haline getirilmeden, 'demokratik Anayasa'yı hazırlamayı gündeme getirmek halkı aldatmaya yönelik bir çabadır. Türkiye, bağımsız ve demokratik bir ülke haline geldikten, işçilerin ve köylülerin iktidarı kurulduktan sonra gerçek anlamda demokratik bir anayasaya kavuşabiliriz. Başka bir deyişle bağımsızlık ve demokrasi fiili olarak kazanıldıktan sonra, ancak demokratik bir Anayasa hazırlanıp işlerliğe konulabilir."

(...)

"Cuntanın 'Anayasa'sına da, revizyonistlerin 'demokratik Anayasa'sına ve her türlü Anayasa önerilerine hayır! Gerçek bağımsız ve demokratik Türkiye'ye evet!" (*Emeğin Sesi*, sayı:19, s.2, 15. Şubat. 1982)

Türkiye'deki yıkılacak erkin ve devrimin niteliği sorunu konumuz dışındadır. Biz, yukarıya aldığımız bölüme yalnızca demokrasi savaşımıyla sosyalizm savaşımı arasındaki ilişki açısından değineceğiz.

Alternatif anayasa platformu hazırlamama gerekçelerinden başlayalım:

"Türkiye bağımsız ve demokratik bir ülke haline getirilmeden, (devrim yapılmadan anlamında — *İ.S.*) 'demokratik Anayasa'yı hazırlamayı gündeme getirmek halkı aldatmaya yönelik bir çabadır."

Halkın Kurtuluşu, toplumdaki bütün sorunların üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyeti getiren devrimle çözüm yoluna sokulabileceğine ilişkin Marksizmin başlangıç doğrularından birini nasılsa öğrenmiş öfkeli devrimcinin çocukluk hastalığını yaşıyor. Kör deyneğini bellemiş gibi bir doğruyu evirip çevirip sürekli yinelemekle bu doğru yığınların bilincine kazınıyor olsaydı siyasete, siyasal savaşıma ne gerek vardı.

Oniki Eylül öncesine de, sonrasına da faşist diyen, kızdığı herkese faşist damgasını yapıştırıveren öfkeli devrimcinin 12 Eylül'ün demokrasi kavgasına kazandırdığı canalıcı önemi kavrayamaması doğaldır. Tartışılan konu, en ideal burjuva demokrasisinin de, faşizmin de burjuva diktatörlüğünün iki değişik biçimi olduğuna ilişkin genel doğru değildir. Bu biçimlerin ikincisine karşı birincisini savunmak da değildir. Konu o değil. Konu, 12 Eylül faşist darbesiyle acilleşen demokrasi kavgasında komünistlerin tutumudur.

Faşist darbe her türlü demokratik görünümü yok etmiş, açıktan açığa faşizmin monolitik ve korporatif toplum ve devlet düzenini kurmaya girişmiştir. Dün kısıtlı olan, aldatmaca olan demokratik işleyişlerin bugün hepten elden gitmesi tüm halk kesimlerinde huzursuzluğa yol açmıştır.

Toplumsal yaşamda, açık zorbalığın eşlik ettiği gözle görülür bir gerileme vardır. Yurtdaşlık haklarının geri devşirildiği, toplumun faşist disiplin altında yeniden örgütlenmeye girişildiği bu dönem, nesnel olarak demokrasi tartışmasını gündeme getirmiştir. Tüm toplumsal kesimler, demokrasiden ne anladığını, bağlı olduğu sınıf konumundan ortaya dökmektedir.

Burjuva kampında belli başlı iki görüş vardır:

a) Çıkarları nesnel olarak kapitalizmi kurtarmanın gerekleriyle üstüste düşen finans-kapital kesimi her türlü demokratik görünüme açıktan karşıdır.

b) Tekel-dışı burjuvazinin siyasal temsilcileri, 12 Eylül öncesine yakın, kısıtlı bir burjuva demokrasisi özlemi içindedir.

Peki işçi sınıfı nasıl bir demokrasi istiyor? Halk sınıflarına nasıl bir demokrasi öneriyor? Demokrasi tartışmasının odaklaştığı anayasa konusundaki tutumu ne olmalıdır? Komünistlerin açıklığa kavuşturmak zorunda oldukları sorun budur. "Cunta anayasasına hayır"la yığınlara çok birşey anlatılamaz. Hele "her türlü anayasa önerilerine hayır"la halk yığınları gözleri bağlanmış, kaderine terk edilmiş olur.

Siyasal savaşımda olumsuzundan tutum belirtmek devrimci mesajın etkinliğini sınırlı tutar. Eğer devrim propagandası yapmak istiyorsan, önüne gelen her sorunun devrimle çözüm yoluna gireceğini olumludan anlatmak zorundasın. Öbür türlü yığınlar sorar, bu anayasayı istemiyorsak ne istiyoruz? "Devrim istiyoruz" zıpçıktılığıyla siyasal öncülük yapılmaz. Bu çok kaba bir mantık atlaması olur. Anayasadan konuşuluyor, o zaman demokrasinin bu tekil ve yoğun sorunu üstüne devrimci platformu getireceksin. Çünkü, "sosyalist devrim tek bir eylem, tek bir cephedeki tek bir muharebe değildir".

"Sosyalist devrim, ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle son bulan, ekonomi ve politikanın her bir sorunu üstünde her cephedeki dizi dizi muharebeler, bütün bir sert sınıf çatışmaları dönemidir. Demokrasi için savaşımın proletaryayı sosyalist devrimden koparacağı ya da sosyalist devrimi gizleyip gözden kaçıracağını düşünmek köklü bir yanlış olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan muzaffer bir sosyalizm olamaz, aynı şekilde, proletarya demokrasi için kapsamlı, tutarlı ve devrimci bir savaşım vermeden burjuvaziye karşı zaferini hazırlayamaz." (Lenin, c.22, s.144)

Lenin'in öğütlerini okumaya devam edelim:

"... Sosyalist devrim *adına*, demokrasi alanında ardıcıl devrimci bir programı horlayarak elinin tersiyle itiyor. Bu yanlıştır. Proletarya, demokrasi aracılığı olmaksızın, yani demokrasinin engin uygulanışını sağlamaksızın, savaşımının her adımını en kararlı biçimde dile getirilen demokratik istemlerle bağlamaksızın zafere ulaşamaz. Sosyalist devrim ve kapitalizme karşı devrimci savaşımı, demokrasinin *bir tek* sorununa (...) karşı koymak saçmadır. Kapitalizme karşı devrimci savaşımı, *bütün* demokratik istemler için, cumhuriyet, milis, devlet görevlilerini halkın seçmesi, kadınlara eşit haklar, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı v.b., için devrimci program ve taktiklerle *birleştirmeliyiz.*" (Lenin, c.21, s.408)

Halkın Kurtuluşu'nun asıl açmazı demokrasi için devrimci program getirememekte yatıyor. Bu çocukluk hastalığının ateşleri içinde kavramları sorumsuzca çarpıtıyor. Demokrasi için savaşımı reformizme özdeşliyor. İşçi sınıfının bilinciyle, emekçi halkın geleceğiyle oynuyor.

Reformizm, kapitalizmin özüne, yani üretim araçlarının kapitalist mülkiyeti ne dokunmadan bir dizi "iyileştirme"ler amaçlayan siyasete denir. Komünistlerin, Paris Komünü tipinde devleti propaganda eden demokratik anayasa platformu üretim araçları üzerinde toplumsal eşitliği savunduğuna göre, HK'nın sorunu demokrasinin ne olduğunu hiç mi hiç anlamamaktır. Biz yine Lenin'e başvuralım:

"Demokrasi bir devlet biçimidir, onun çeşitlerinden biridir. Bu yüzden, her devlet gibi, bir yandan, kişiler üzerinde örgütlenmiş, sistematik zor kullanımını temsil eder, öte yandan, yurttaşların eşitliğinin resmen tanınmasına, herkesin devletin yapısını tayin etmede ve devlet yönetiminde eşit haklı olduğuna işaret eder. (...) demokrasi gelişiminin belli bir aşamasında kapitalizme karşı devrimci savaşım veren sınıfı, proletaryayı sıkıca birleştirir ve onu cumhuriyetçi de olsa burjuva devlet aygıtını, düzenli ordu, polis ve bürokrasiyi kırarak atomlarına ayırıp, yeryüzünden silmeye ve yerine *daha* demokratik devlet aygıtını koymaya yetenekli kılar. Bu, yine de bir devlet aygıtıdır. Bütün halkı içeren bir milis olmaya doğru ilerleyen silahlı işçiler biçiminde bir devlettir.

"İşte 'nicelik niteliğe dönüşür': demokrasinin *bu* düzeyi burjuva toplumunun sınırlarını aşmayı, ve toplumun sosyalist yeniden örgütlenmesinin başlangıcını anlatır." (Lenin, c.25, s.477)

İşte, işçi sınıfının halk sınıflarına önerdiği demokrasi budur. Demokratik anayasa kavgamız, Paris Komünü tipinde demokratik devlet kavgasıdır.

DEVRİMCİ SAVAŞ DEVRİMCİ ÖZVERİ ÜSTÜNDE YÜKSELİR

Herş y 6. Yaz Taarruzu iç n

Yoldaşlar,

Gazetemizin 200. sayısının 6. Yaz Taarruzu'nun başlangıcına gelmesi çok güzel bir rastlantı oldu. 200. sayımız her yönüyle olağanüstüydü. Örgütümüzün, kadrolarımızın çoşkusu sanki sayfalardan, satırlardan, çizgilerden fışkırıyordu. Bugüne kadar *İşçinin Sesi'ne* emeği geçen tüm yoldaşlarımızı kutluyoruz. 1974' te yerel bir gazete iken, verdiği savaşımla bugün partimizin Merkez Organı olan *İşçinin Sesi*'ni kutluyoruz. İdeolojiyi maddi güce dönüştüren, serpilip gelişen, çelikleşen TKP — *İşçinin Sesi*'ni kutluyoruz.

Yoldaşlar, 6. Yaz Taarruzu'muzu 200. sayının da etkisiyle büyük bir hırsla, istekle sürdürüyoruz. Daha önceki yıllarda olduğu gibi, gene çalışmalarımız üç yönlü: Amacımız örgütümüzü, ideolojik, maddi ve örgütsel açıdan yükseltmek. Ama bu yıl bu sözlerin anlamını daha derinden kavrıyoruz.

Örgütümüzü güçlendirmek için en başa "partimizdeki gönüllü komünist disiplini katıyla arttırmak" görevini koymak gerektiğinin bilincindeyiz. Yaz taarruzu hedeflerimiz dostu düşmanı şaşırtacak denli büyük ve her geçen hafta yeni hedefler ekliyoruz. Hedeflerimize ulaşmada *özverimiz ve disiplinimiz* güvencemizdir. Biliyoruz ki, "kalıcı komünist kadrolar" olma yolunda 6. Yaz Taarruzu önemli bir sınav olacaktır.

TKP EK'nın son bildirisinde, yoldaşlarımız şöyle diyorlar:

"Hiç kuşkusuz kafası berrak, yüreği sağlam kadrolarımız, yaz taarruzu sınavını, bu yıl da, üstlendikleri görevlere uyan boyutlarda başarıyla vereceklerdir. Burjuvazinin kendi çıkarına zorla dayattığı özveriye karşı, devrimci özveri örneği yaz taarruzunu bilinçli işçiler arasında yaygınlaştıracaklardır. Binlerce Kürt ve Türk devrimcinin yanısıra, komünist yoldaşlarımızın hapiste ve işkencede gösterdikleri onurlu başkaldırıya yaraşır davranacaklardır."

Bu yolda büyük bir maratona çıktık. Yola çıkarken uzun yorucu bir koşu olacağının bilincindeydik. Bu maratonu başarıyla bitireceğiz. Yorularak değil, tersine nitel ve nicel olarak daha da güçlenerek bitireceğiz.

Tüm bunların bilincinde olan Köln örgütümüz, bu yıl ki yaz taarruzuna, öncekilerden daha hazırlıklı başladı. Üye ve sempatizanlarımız hedeflere ulaşmak için canla başla çalışıyorlar. Hafta sonlarında, Köln Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği yaz taarruzu toplantıları yapıyoruz. Bu toplantılar, çalışmalarımızın sonuçlarını somut olarak görmemize yardım ediyor.

Her pazar, konusu önceden saptanmış eğitimler yapılıyor. Herkes özveriyle örgüt için biriktirdiği parayı veriyor. Yaz taarruzunun ilk toplantısında koyduğumuz "her üye en az bir üye kazanmalı" hedefimize doğru ilerliyoruz. Toplantılarımıza katılanların sayısı her hafta biraz daha artıyor. Yaz taarruzu boyunca, TKP II. Leninciler Konferansı Kararları, devlet ve devrim, proletarya diktatörlüğü, ajistasyon ve propaganda, Almanya'da yabacılar sorunu konulu eğitimleri gerçekleştirmeyi hedefledik.

Üye sayımızı genel olarak arttırma hedefinin yanısıra, örgüte kadın üyeler kazanmak ve bir kadın çalışma gurubu kurmak hedefini de koyduk. Kadın-erkek yoldaşlardan oluşan küçük bir gurup "kadın ve Marksizm" konulu semineri hazırlayıp, yaz taarruzu içinde verme görevini üstlendi.

Bu hedeflerin yanında elbette yayın satışlarımızı misliyle arttırmak hedefimiz de var. Bu konuda sosyalist bir yarışma içine girdik. Örgütümüze daha fazla maddi destek olmak için yeni gelir kaynakları bulmaya çalışıyoruz.

Hepimiz biliyoruz ki komünistin özverisinin de, yaratıcılığının da bir sınırı yoktur.

Tüm yoldaşlarımıza 6. Yaz Taarruzu çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Herşey 6. Yaz Taarruzu için!

Herşey TKP — *İşçinin Sesi* için!

Herşey devrim için!

Başarmalıyız, başaracağız!

Fatma Tan
Köln

Yaz taarruzu örgütümüzü canlandırdı

Her yıl olduğu gibi bu yıl da geleneksel yaz taarruzuna başladık.

Nasıl yaz ayları doğaya bir canlılık, hareketlenme getiriyorsa, yaz taarruzu eylemi de örgütümüzü canlandırıyor, taze kan veriyor.

Yaz taarruzu komünist yaratıcılığımızı ve özverimizi arttırıyor. Hem kendimizi, hem örgütümüzü geliştirmek için yeni yeni yöntemler buluyoruz.

Yaptığımız çalışmalar bizi gericilik döneminin bunaltıcı havasından uzaklaştırıyor, yoldaşça bağlılığımızı arttırıyor. Bir yandan ideolojik çalışmayı başa alırken, öte yandan yeni kişileri yaz taarruzuna katıyoruz. Maddi hedeflerimizi aşabilmek için yarışıyor, bulduğumuz yöntemleri hayata geçiriyoruz.

Örneğin: Simit, lahmacun satışı, festlerde döner, ayran satışı, toplantılarda çeşitli hedefler için iddiaya girmek, yoldaşların değerli özel eşyalarını açık arttırmayla satmak vb. gibi yöntemler geliştirip uyguluyoruz.

Geniş bir bağış toplama kampanyası sürdürüyoruz. Yaz taarruzu kartları ve üzerinde belgilerimiz yazılı olan kalemler hem bağış toplamamıza hem de propaganda yapmamıza yardımcı oluyor.

Hafta sonları yaz taarruzu toplantılarında sırayla tüm yoldaşlarımızın görev aldığı seminerler, tartışmalar yapıyoruz. 6. Yaz Taarruzu süresince TKP II.Leninciler Konferans kararlarını ve Lenin'in bazı temel kitaplarını özümseme hedefini gerçekleştirmeye kararlıyız.

Yaz taarruzu çalışmaları bizleri birbirimize daha da kaynaştırıyor. Birbirini tamamlayan, birbirini ileri çeken, kollektif çalışmanın bilincine ulaşmış kadrolar olarak, 6. Yaz Taarruzu'nu hedeflerimizi aşarak bitireceğiz. Şan olsun 6. Yaz Taarruzuna!

Şafak
Köln

Bizler için her zaman taarruz olmalıdır

S.Savaş, Paris

İkinci Konferansımız, faşist diktatörlük altında, "... parti örgütünü hızla yeni koşullara uygun olarak yeniden örgütlemek ve güçlendirmek günün baş görevidir..." diye hedef koymuştu. Bunun başarıyla hayata geçmesi, hayatın her alanında yaratıcı bir şekilde, büyük bir devrimci özveriyle çalışarak olabilir.

Bu anlayışla, komünizme inanan ileri işçiler, kollektiflik ruhu ile partimizi daha da güçlendirmeyi, istenilen düzeye vardırmayı, büyük çoşkuyla başlamış olan geleneksel yaz taarruzunda her şeyiyle, ama her şeyiyle kendini partiye adamayı görev bilmelidir.

"Devrim savaşı 'yalnızca bağışını, keseneğini değil, boş zamanlarını değil, tüm enerjisini, tüm yeteneğini, ömrünü veren militanlar olma yolunda kendimizi eğittiğimiz, bireyci, çıkarcı yanlarımızın üstüne üstüne gittiğimiz bir alandır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.29, s.411-412)

Yaz taarruzuna bu gözle bakmalıyız. Hepimiz kapitalizmin ürünüyüz. Bir sürü eksikliğimiz, bir sürü yanlışlığımız hâlâ var, sürüyor. Bu dönemde eksikliğimizi, özellikle bireyci, çıkarcı yanlarımızı üzerimizden atmalıyız. Kollektiflik ruhunu, yoldaşlık duygusunu, komünist ahlakı, güveni işlemeli,ona göre hazırlanmalıyız. Yaz taarruzunda maddi imkanlarımızın tümünü partimize kanalize etmeliyiz.

Geçen yılki yaz taarruzunda genç bir işçi sempatizan, "aslında bizler için her zaman yaz taarruzu olmalı, kendimizi öyle hazırlamalıyız" demişti. Bu söz özünde yaz taarruzunu yarı-maocu diye nitelendiren menşeviklere bir şamardır.

Yaz taarruzu menşevikler dışındaki hareketler arasında da tartışma konusu oluyor ve kimi zaman menşeviklere benzer değerlendirmeler çıkabiliyor. Örneğin, Dev-Sol'lu bir arkadaşın düşüncesi menşeviklerden farklı değildi. "*İşçinin Sesi* parasal kaynak bulmayı hep militanlarının üzerine yıkıyor, onlardan özveri yapmalarını istiyor" dedi. Oysa Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi "en başta partilinin özverisine güvenerek, parasal sorunlarımızı kesinlikle çözmemiz gerekiyor".

Lenin şöyle diyor: "Devrimci savaşım sırasında özveriden, *'çok fazla' fakirleşmekten korkan işçi aristokratları parti içinde olamazlar.*" (Lenin, c.31, s.249)

Biz işçiler de şöyle diyoruz: Özverinin ne için kim için yapıldığını çok iyi biliyoruz ve bu bilinçle yaz taarruzuna katılıyoruz.

Yaşasın partimiz!

Yaşasın 6. Yaz Taarruzu!

Özgürlüğün yolu devrimci özveriden geçer

Türkiye'den gelen bir mektup bizlere az da olsa Türkiye'nin son durumuyla ilgili bilgiler veriyor. Sizlere bu mektuptan bazı bölümler aktarıyoruz:

"... Savcılar sık sık değişiyor, iş de (davalar — O.Ç.) uzadıkça uzuyormuş... Bunun dışında paranın iş gördüğü bazı vakalar da duyuyoruz. Yemek odası, yatak odası takımlarına epey değer veriliyormuş. Ama isim cisim yok ortada. Bu gibi işleri çok gizli kapaklı yapıyorlarmış. 'Kim istiyorsa (rüşvet — O.Ç.) biz de verelim' diyenlere de 'bilmiyoruz' deniyormuş."

...

"Benim özet olarak anladığım kadarıyla, bir buçuk yıl daha hemen hemen hiçbir şey aydınlanmayacak. Ondan sonra ne olacak onu kestirmek pek kolay değil.

"Biz sivil olduğumuz için askerlere ait meseleleri pek açık seçik bilemiyoruz. Bildiğimiz şeyler şunlar: Taze fasulye 150 lira, dolmalık biber 180 lira, barbunya fasulye 200 lira. Tabii bunların kilo başına fiyatı bu. Yani bir tencere 4 kişilik aileyi doyurabilecek bir öğün yemek 500 liraya maloluyor. Bunun yanında ekmek, salata veya herhangi bir ilave yok.

"Geçenlerde gazeteye bir yurttaş mektup göndermiş. Brüt 10.000 TL alıyormuş. Eline geçen 7.000 TL imiş. Bunu da olduğu gibi kiraya yatırıyormuş. Ve 5 kişilik aileleri için en hesaplı gıda programını yapmış. Evde pişirilen yemekten ucuza gelir diye yağsız, ateşsiz, masrafsız bir liste yapmış. Adam diyor ki, insan başına sabah, akşam, öğle öğünü olmak üzere üçer simitle üçer bardak çay içsek çayın bardağı 10 lira, bir simit de 10 lira olduğuna göre günde 300 lira ediyor. 30 günde 9 bin lira tutuyor. Ve adam soruyor: Maaşımı ev kirasına yatırdıktan sonra bir ay ölmeden yaşayabilmemiz için gereken 9 bin lirayı nereden bulayım bana söyler misiniz?

"İşte en basit anlatımıyla yurdumuzun durumu bu oluyor..."

Mektubun ilk bölümünden de anlaşıldığı gibi ülkemizde gencecik yaşamların yağlı iplerde son bulması, rüşvet yiyen savcıları bulup bulamamakla ve rüşvet için gereken paranın cepte olup olmamasıyla bağlı oluyor. İdam sehpalarında sallandırılmak istenenlerin çoğunun da yaşayabilmek için 9 bin lirayı nereden bulacağını bilemeyen kesimden geldiğini düşünürsek durum biraz daha aydınlanır!

Faşist cuntanın işkencelerinden ve hapisten kurtulabilen çoğunluğun "yaşama özgürlükleri" ise ölmemekle sınırlı. İnsanlarımızın yaşamları karşılığında faşist cuntaya özveri yapmaya daha ne kadar dayanabileceklerinin yanıtı ise insanlarımızı "burjuvazi için değil devrim için özveri"ye biran önce seferber etmekten geçiyor. Halkımızı devrim için özveriye sevketmek faşist cuntanın mezarının kazılmasını hızlandıracaktır. Bu anlamda yaz taarruzu çok canlı bir örnektir. 6. Yaz Taarruzu faşist cuntaya korku salıyor.

Yaşasın devrimci özveri!

Orak-Çekiç
Viyana

İnsanlığın gerçek kurtuluşu dünya devrimidir

Tufan Çelikkol, Manisa

AÇIKLAMA NOTU

Yoldaşlar,
Son günlerde Sofya Radyosunda yayınlanan, barış üzerine düşüncelere ilişkin olarak, Radyo'ya barışın nasıl savunulması gerektiği konusunda yazı yazdık. Barış savaşının dünya devrimi için savaşıma bağlanması gerektiğini belirttik. Ne var ki, Radyo, yanıt olarak, barış savaşımını hafife aldığımızı, barışı kendi ideolojimizi hayata geçirmek için savunduğumuzu, halbuki barışın tüm insanlığın davası olduğunu söyledi.

Bir de bize "dostça yapılmış eleştirileri dikkate alırız ama sosyalist gerçekliği çarpıtanı, böylece isteyerek ya da istemeyerek sınıfsal düşmanların, emperyalist propagandanın çıkarına işleyen eleştirilere karşıyız" diyerek yanıt verdi. Oysa biz barışın nasıl savunulması gerektiğini çok dostça belirtmiştik. Tartışmamız iki ay kadar sürdü ve tartışmada biz, gazetemize gönderdiğimiz bu yazıdaki görüşleri savunduk. Onlara, dünya devrimi hedefini geri çektiklerini söyledik. Eleştiri ve sosyalist gerçeklik ile ilgili olarak, dünya komünist hareketindeki yanlışlara karşı sesini yükseltmek her komünistin enternasyonalist görevidir dedik. Eleştirinin kimsenin tekelinde olmadığını söyledik. Bizim eleştirimizin emperyalizme propaganda olanağı vermediğini, aksine emperyalist propagandayı zayıflatıcı özellik taşıdığını belirttik. Biz eleştirilerimizi Marksizm-Leninizme, dünya devrimine bağlı olduğumuz için yapıyoruz dedik.

Sonunda tartışmayı kestiler, cevap vermediler. Bu yanlıştır ve dünya komünist hareketinin sağa kaydığının bir göstergesidir.

Dostça selamlar

Tufan Çelikkol

Son günlerde dünya çok hareketli günler yaşıyor. Bir yanda savaş borazanları savaş çığırtkanlığı yaparken, öte yanda bu zamana kadar görülmemiş yığınsallıkta barış gösterileri yer alıyor. ABD başkanı Reagan Avrupa ülkelerini geziyor, konuşmalar yapıyor, insanları emperyalizme destek vermeye çağırıyor. Barış güvercini gibi görünerek ikiyüzlü birkaç söz ediyor, ama halkların ABD emperyalizmine ve savaşa karşı gösterilerini susturamıyor.

Bonn'daki NATO zirvesiyle NATO'ya yeni bir üye olarak İspanya katıldı. NATO bir savaş hazırlığı içinde, kendisini güçlendirmeye, sosyalist sisteme tehdit oluşturmaya devam ediyor. Bir yandan da sosyalist ülkeleri barıştan yana olmaya çağırarak(!) işi bütün insanları güldürecek denli saçmalığa vardırıyor.

Tam böyle bir ortamda siyonist İsrail, Orta-doğu'da savaşın fitillerini ateşliyor. Lübnan'a saldırarak yurtsuz bırakılmış Filistin halkını yok etmeye çalışıyor. Israil bir yandan ateşkes diyor, öte yandan sivil halkın üzerine bomba yağdırıyor.

Doğaldır ki İsrail böyle bir saldırıya ABD emperyalizminin onayı ve desteği olmadan girişemez. ABD ve dünya emperyalizmi Orta-doğu'da İsrail belasını besleyerek Akdeniz ve körfezde kapitalizmi güvence altına almaya çalışıyor.

Türkiye faşist cuntası da Orta-doğu'ya ilişkin iki yüzlü bir siyaset izleyerek, İsrail'in Lübnan'dan çıkmasını istiyor. Filistinlilere ilaç yardımı yapıyor! Bunu siyonizme karşı olduğu için değil Arap ülkelerinin desteğini almak için, Orta-doğu'nun lideri(!) pozlarına girerek, kendi yayılmacı amaçları için yapıyor.

Dünyadaki bu gelişmeler ışığında şu sonuç tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor: Emperyalizm bunalımın kıskacında olduğundan savaş istiyor. Dünya kaynayan bir kazan görünümünde, yığınlar gün geçtikçe hareketleniyor. Dünya devrim istiyor.

Haklı barışın nasıl kazanılacağı sorusu hâlâ gündemdedir

Dünya son yılların en büyük barış gösterilerine sahne oldu. Bütün dünya halkları barış içinde kardeşçe yaşamak istiyor. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkeler barış için, silah indirimi gibi, nükleer silah yapımının yasaklanması gibi, hatta ilk silah kullanan taraf olmayacaklarına sözvermek gibi önerilerle hem emperyalizmin yüzünü açık ediyorlar, hem de geniş halk yığınları arasında içten destek buluyorlar.

Ancak haklı ve kalıcı barışın nasıl sağlanacağı konusu hâlâ gündemde duruyor. Reformist ve devrimci görüş barış savaşımına yaklaşımda kesin çizgilerle ayrılıyor.

Reformist görüş dünyadaki yığın hareketinin savaşı önleyebileceği, barışı sağlayabileceği fikrini yayarak, dünya devrimi hedefini geri çekiyor, barış savaşımına zarar veriyor. Böylece barış savaşımını komünist partilerinin kendi ülkesindeki devrim görevini yerine getirmemesinin kılıfı olarak kullanıyor. Bunu yaparken de "silah yapımı durdurulsun, iş yerleri açılsın, ekonomiler kalkınsın, toplumsal ilerleme sağlansın" gibi çok güzel sözler de ediyor. Ancak bu güzel sözlerin gerçeklik payı ayrı bir konudur.

Diyelim ki silahlanma yerine fabrikalar yapıldı, işyerleri açıldı, ekonomiler kalkındı. Toplumsal ilerleme sağlandı. Ama devrim hedefi geri çekildiyse, toplumsal ilerleme kapitalist yoldan sağlanarak, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet sürecek, buna paralel olarak sömürü devam edecektir. Kapitalizmin ömrü uzayacak ve üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin keskinleşmesiyle birlikte savaş olasılığı yeniden bütün gücüyle ortaya çıkacaktır. Bu nedenle, devrimci görüş, barış savaşımını devrim savaşımına bağlayarak, barışın da gerçek savunuculuğunu yapar.

Bulgaristan'ın barış önerileri

Şimdi üzerinde duracağımız nokta, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin bazı barış önerileridir. Bulgaristan'ın "tüm Balkanların silahsız bölge ilan edilmesi" fikrini tüm kalbimizle desteklediğimizi hatta bütün dünyanın nükleer silahlardan temizlenmesinden, termo-nükleer silahların ve füzelerin yapımının ve kullanılmasının yasaklanmasından yana olduğumuzu altını çizerek vurgulamak isteriz. Ayrıca Birleşmiş Milletler'de silahsızlanma çalışmalarını da aktif olarak desteklediğimizi belirtiriz.

Yine Bulgaristan'ın Sofya Radyosu'nda ortaya atılan "Barış Cephesi" önerisi var. Radyo şöyle diyor: Sadece işçi sınıfını, köylüleri, emekçi aydınları ve diğer emekçi halkı içine almakla kalmayan, bütün ezilen ulusları ve bağımsızlıkları saldırganların tehdidi altında bulunan ülkeleri de içine alacak birleşik bir barış cephesinin kurulması gerekmektedir. Tokyo'dan Londra'ya, New York'tan Berlin'e dünyanın her tarafına uzanan bir barış cephesi gereklidir.

Ancak Radyo devrimden söz etmiyor. Bulgaristan'ın barışa yaklaşımını dünya devrimi hedefini geri çekerek, amacı salt barışı sağlamak olarak belirliyor.

Sofya Radyosu barışı savunurken Dimitrov'un adın-

Devamı 14. sayfada

Baştarafı 13. sayfada
dan söz ediyor ama onun şu sözlerini unutuyor:

"Barış için verilen bu mücadele faşizme karşı verilen bir mücadele, bütün dünyada sosyalizim zaferi için verilen bir mücadeledir." (*Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.198)*

Dünya komünist hareketi toparlanmalıdır

Eşitsiz gelişme kapitalizmin her barışçıl dönemini aynı zamanda yeni paylaşımların "zorunlu" olduğu bir noktaya vardırır. Emperyalizm dünyada ağırlıkta oldukça barış dönemi savaşa hazırlık dönemidir. Koşullar ne denli değişirse değişsin, çağ değişmedikçe, sosyalizm çağı açılmadıkça, bu gerçek değişmeyecektir.

Bugünkü savaş tehlikesinin altında yatan, yalnızca, örneğin Birinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi bir paylaşım isteği değildir. Bugün, emperyalizm sosyalist sistemi yok etmeye, geri döndürmeye, dünyanın komünizme gidişini durdurmaya çabalıyor. Bunun için başta Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler olmak üzere, kapitalist ülkelerdeki işçi hareketini, tüm komünist partilerini, hatta tüm insanlığı hedef almıştır. Çünkü insanlık gün geçtikçe komünizme yönelmektedir.

Emperyalizme cesaret veren nedenler arasında, hiç kuşkusuz, dünya komünist hareketinde ideolojik ve örgütsel birliğin olmaması, dünya komünist hareketinin sağa kayması da vardır.

Bugün gerçekten sağlam bir çizgide dünya komünist hareketinin olması, tüm komünist partilerinin devrimci bir duyarlıkla görüşlerini açıkça belirtmesi ve önemli konularda doğru bir tavır alması dünya devriminin de önünün açılması demektir.

Bu durum dünya komünist hareketinde her konuda açık tartışmanın başlatılması, ideolojik ve örgütsel birliğin sağlanması görevini koymaktadır.

Tüm dünyanın proleteryasını ve ezilen halklarını dünya devrimini yerine getirmek için savaşıma çağırıyoruz.

Örgütlenme çalışmalarımızdan güçlenerek çıkıyoruz

Yoldaşlar,

Özveriyle, kararlılıkla yaptığımız örgütlenme çalış malarından güçlenerek çıkıyoruz. Bu yaptığımız çalışmalar sonucu Bergisch Gladbach şehrinde yaşayan ve çoğunluğu genç yoldaşlarımızdan oluşan bir işçi muhabir gurubu kurduk.

Kurduğumuz bu işçi muhabir gurubunda, haftada iki kez düzenli eğitim çalışmalarına başladık. Eğitim çalışmalarımızı, klasikleri ve gazetemiz *İşçinin Sesi*'ni okuyarak ve üzerinde tartışarak yürütüyoruz. Küçük olmasına rağmen Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı bu şehirde, güçlü bir devrimci potensiyel var. Ancak bu potensiyel, şimdiye dek hiçbir siyasal hareket tarafından değerlendirilmemiş.

Gazetemiz bu bölgeye girmeye başladığından bu yana, birçok insan bizimle ilişki kurup, görüşlerimizi daha kapsamlı öğrenmek istedi. Gazetemiz ilgilerini çekmiş olacak ki, daha ilk kez tanıştığımız insanların soru yağmuruna tutulduk. Soruların çoğunluğu faşizm, cuntaya karşı savaş, Kürt sorunu gibi konulara ilişkin oluyor.

Bu bölgede bir de KKDK'-nın derneği var ama dernekten içeri girmek "cehenneme su taşımaya" benziyor, herkesi içeri almıyorlar.

Onlar istediklerini yapsınlar, biz aramıza yeni katılan genç yoldaşlarımızla birlikte sabırlı ve yoğun bir çalışma içine girdik. Devrimci özverinin güzel bir örneği olan yaz taarruzumuzda, gazetemiz aracılığıyla tüm yoldaşlarımıza söz veririz ki, her zaman olduğu gibi, bu çalışmalarımızdan da alnımızın akıyla çıkacağız!

Şan olsun aklımız, yüreğimiz, hünerimiz TKP'mize!

S. Gün
Bergisch Gladbach

Avusturya Polonya'dan kaçanları satıyor

Polonya'da sorunlar çıkmaya başladığından Ulusal Selamet Konseyi iktidara gelinceye kadar binlerce Polonyalı kapitalist ülkelere göç etti. Göç, Ulusal Selamet Konseyi iktidara geçince de kesilmedi. Ancak ileri kapitalist ülkeler sınır kapılarını Polonyalılara kapayınca bir duraksama görüldü.

Avrupa'nın küçük ama emperyalist ülkelerinden Avusturya, Polonyalılara kapılarını uzun bir süre açık bırakan ülkelerden biriydi. Sosyal-demokrat iktidarın başbakanı Kreisky de kapıları açık bırakacağını açıklamıştı. Daha sonra kapılar Polonyalılara sıkı sıkı kapatıldı.

İlkin Avusturya'nın yaşadığı iş krizine, işsizlik oranının sürekli ve hızlı bir şekilde yükselmesine karşın, Polonyalılara kapılarını açmasını şu şekilde kavrıyorduk. Daha sonra eksik kavradığımız ortaya çıktı.

"Polonya'dan göç edenler, kapitalist ülkeler için bulunmaz derecede ucuz bir iş gücüdür. Aynı şekilde antikomünist propaganda için bulunmaz bir nimettir."

Gerçekten de Polonya'lılar en ağır işlerde ve 15-25 Avusturya şilinine çalıştırılıyorlardı. Hatta, Polonyalıların bir kısmı ağır yaşam koşullarına dayanamayıp ülkelerine geri dönüyorlardı. Bu dönemde anti-komünist propaganda görülmemiş düzeyde yükseltildi. Komünizmin iflas ettiği, yanısıra kapitalizmin hümanistliği basında doldu taştı.

Avusturya'daki sosyal-demokrat iktidarın kamuoyundan gizlediği bazı şeyler açığa çıkınca, Avusturya'nın kapılarını Polonyalılara uzun bir dönem neden açtığı tam olarak ortaya çıktı.

Avusturya hükümeti, Avusturalya ve Kanada ile, göndereceği her göçmen için 100,000 Avusturya şilinine anlaşmış. Böylece binlerce Polonyalıyı, posasını çıkardıktan sonra her iki ülkeye milyarlarca şilin karşılığında göndermiş. Bu şekilde de, bir taşla birkaç kuş vurmuş.

Şimdi Avusturya'nın sınır kapıları Polonyalılara kapanmış durumda. Ya Avusturalya ile Kanada göçmen kabul etmiyor. Ya da her iki ülke için anlaşmalar bozulmuş. Orasını bilmiyoruz ama kapitalizm ağır emek sömürüsünün yanısıra insan ticaretine değin vardırmış işi.

Balyoz
Viyana

G nç y ldaşlar dinamizmleriyle gücümüze güç katıyorlar

Değerli yoldaşlar,
Bizler Bergisch Gladbach *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak, bu bölgedeki durumları sizlere iletmek istiyoruz.

Burası küçük bir kasabadır ve beş bin Türkiyeli yaşıyor. Bunların önemli kesimi ilerici, demokrat insanlardır. Biz buraya geldiğimiz zaman aralarında oldukça geri ilişkiler vardı. Bu insanların çoğu İçanadolu bölgesinden gelme, yani oradaki ilişkileri buraya da getirmişlerdi. Çoğu 10-15 senedir burada. Senede bir izne ya gidiyorlar ya gitmiyorlar. Yani Türkiye'de olup bitenden haberleri yok. Burada bu insanlar kovboylar gibi birbirleriyle meydan muharebesi ediyorlardı. Ta ki 1979'a kadar.

1979'da buraya birkaç devrimci gelmişti. Bu devrimciler bunlara, "sizin bu yaptıklarınız yanlıştır, böyle olmaz" demişlerdi. Bunun peşinden burada Bergisch Gladbach İşçi Kültür Derneği kurmuşlardı. 1980 12 Eylül faşist darbesiyle bu devrimcilerde bir geri çekilme oldu. O dönemde bizim burada olmamamız nedeniyle, bu başıbozuk geri çekilme aldı başını gitti. 1981'de buraya geldiğimizde bunlara, "gelin birlikte bu insanları biraraya getirelim" dedik, kimse bize önem vermedi. Biz de bunların geri kaçışına karşı propagandamızı yapmaya ve yayınlarımızı, gazetemizi burada satmaya başladık.

İlk zamanlar buradakiler bize "siz kimsiniz ve nereden geldiniz" dediler. Tartışmaya başladığımız zaman, kitlede bir uyanış oldu. Bizimle sürekli ilişki kurup gazetemizi aldılar. Gazetemize karşı bir sempati duydular. Ve şu anda burada İMG (İşçi Muhabir Gurubu) kurduk. Haftada iki kere düzenli ve disiplinli eğitim çalışmasına başladık.

Buradaki gelişmeler, merkez organımız *İşçinin Sesi* sayesindedir. Gazetemizin doğru ideolojisi ışık tutuyor. Bizim yoldaşlarımızın çoğu gençtir ve dinamizmleriyle gücümüze güç katıyorlar.

Yaşasın Merkez Organımız *İşçinin Sesi!*

Gürbüz Savaşçı
Bergisch Gladbach

Faşist cuntayı sergileyen eylemlerimiz büyük ilgi gördü

Viyana'da açılan standdan bir görüntü

BİR-KOM, Ala Rızgari, KAWA ve Partizan'ın birlikte organize ettikleri stand açma ve açlık grevi eylemleri 10 Haziran'da yapılan bir mitingle sonuçlandı.

Viyana'nın en işlek merkezlerinden Karls Platz'da ilk gün stand açıldı. Aynı yerde altı gün devam eden açlık grevi yapıldı. Standlar ve açlık grevi büyük ilgi gördü.

Önce, 15 bin bildiri dağıtıldı. Gösterilen ilgi karşısında bildirilerin yetersiz kaldığı görüldü. Avusturya Radyosu eylemleri birkaç kez duyurdu. Televizyon açlık grevinin uzun çekimini yaptı. Komünist Partisi'nin yayın organı *Volksstime* eylemi yazdı. Avusturya'nın en yüksek trajlı gazetesi eylemi çarpıtarak da olsa yazmak zorunda kaldı.

Yapılan eylemleri yirmiye yakın örgüt destekledi. Dağıtılan bildiriler bunların imzalarını da kapsıyordu.

Miting faşit cuntayı sergileme konuşmasıyla başladı, folklor gösterisiyle devam etti ve devrim andı ile bitti.

Halkın Kurtuluşu eyleme katılmadı. İlk toplantıda belirttiği gerekçe şuydu: "BİR-KOM'u meşru görmüyoruz. Bu eyleme katılmamız BİR-KOM'u meşrulaştırır". Böyle söyleyerek toplantıyı terk etti. Üçüncü ve son toplantıya tekrar katıldı. Bu seferki gerekçesi ise daha başka idi: "Bildiride eksikler gördük". Halkın Kurtuluşu'nun getirdiği bu gerekçeler hiçbir örgüt tarafından ciddiye alınmadı.

Eylemimiz başarıyla son buldu.

Viyana

Filistin halkına saldırı protesto edildi

İsrail'in Lübnan'a girişini protesto amacıyla 9 Haziran'da Paris'te yapılan yürüyüşe birçok ülkenin devrimci demokrat güçleriyle birlikte, BİRKOM pankartı ile biz de katıldık.

Yürüyüş süresince yağan aşırı yağmura rağmen kortejin canlılığı ve "Lübnan yaşayacak Filistin kazanacak" "Kahrolsun dünya emperyalizmi" gibi belgiler çevrede sevgi ve saygı ile karşılandı.

Filistin ve bölge halklarına karşı, Amerikan emperyalizminin desteği ile siyonizmin sürdürdüğü haksız savaşta proleterlerin, emekçilerin Filistin halkıyla dayanışma göstermesinin önemi büyüktür.

Kahrolsun emperyalizm ve onun Ortadoğu'daki güçleri!

Yaşasın Filistin-Ortadoğu halklarının emperyalizme siyonizme karşı savaşımı!

Memet Ercan .
Paris

Açlık grevi eylemleri cuntaya indirilen güçlü bir tokattır

Köln'deki açlık grevi yedinci gününde

Yoldaşlar,

Daha önce yazamadık, eylemizin haberini oldukça geç gönderebiliyoruz.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde gerçekleştirilen açlık grevleri Köln'de de başarıyla sonuçlandırıldı. Açlık grevimiz, faşist cuntanın sergilenmesi amacını taşıyordu. İdamlar, işkenceler, toplu katliamlar, cunta mahkemelerinin hiçbir hukuksal dayanağı olmaması gibi konularda somut örneklerle, faşist cuntanın Türk ve Kürt halklarına, komünistlere, demokratlara karşı uygulayageldiği baskıları sergiledik.

Katılan örgütlerden toplam 16 kişinin açlık grevine yattığı eylemimiz çok geniş kamuoyu desteği sağladı. Türk-Kürt emekçilerinin yanısıra çok sayıda Alman emekçi de eylemimize omuz verdi.

Açlık grevi süresince düzenli yapılan seminer ve tartışmalar yığınlar tarafından ilgiyle izlenirken, değişik siyasi görüşleri olan devrimci kadrolar arasında da sağlıklı ilişkiler geliştirdi.

Eylemimiz sırasında faşist cuntanın uygulamalarını sergileyen, eylemin amacını anlatan bildiriler dağıtıldı. Alman hükümetinin cuntaya karşı resmen tavır alması istemiyle parlamento önünde gösteriler düzenlendi. Alman basın-yayın kurumları önünde, Köln-WDR önünde, Uluslararası Af Örgütü kongre salonu önünde çeşitli gösteriler gerçekleştirildi. Türkiye konsolosluğu önündeki protesto eylemimiz de geniş yankı uyandırdı.

Eyleme sağlanan geniş kamuoyu desteği, çeşitli ülkelerde, çok sayıda şehirde başlatılan eylemin daha en başlarında faşist cuntayı "Türkiye'de işkence yoktur" diye resmi açıklama yapmaya zorladı.

Tek tek eyleme katılan örgütler ve BİRKOM olarak çeşitli ulusların örgütleriyle dayanışmamızı geliştirdik. Bir de Alman, İran, Güney Amerika, İtalya, Fransa, Şili, Yunanistan örgütleri eylemimizi desteklediler. Cuntayı faşist olarak değerlendirmeyen örgütlerin temsilcileri ve tabanıyla, cuntanın niteliği üzerine tartışmalar yapma olanağı bulundu.

Menşevikler her zaman olduğu gibi bu eylemde de oportünizmlerini sergileyerek, devrimci kadrolar ve yığınlar önünde bir kere daha açığa çıktılar. Eylemimiz TKP oportünist kanadının tabanında da geniş tartışmalara neden oldu. Tabanın baskısıyla ve eylem birliğimize kama sokmak amacıyla Bilen eyleme destekleme mesajı gönderdi. Hem de eylem sona ererken!

Yoldaşlar, biz komünistler olarak faşist cuntaya karşı devrimci eylem birliklerinin yararına inanıyoruz.

Bundan sonra da bu doğrultuda inatçı bir çaba harcayacağız.

Açlık grevi eylemlerimiz, faşist cuntaya indirilmiş bir tokat olmuştur.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Fikri Yılmaz
Köln

BİRKOM başarılı bir gece düzenledi

Yurtdışı Anti-faşist Eylem Birliği Komitesi'nin (BİRKOM) 26 Haziran'da düzenlediği gece, eylem birliğinin faşist cuntayı devrimle yıkma savaşında güçlü bir silah olabileceğini kanıtladı.

Açlık grevlerinin bitiminden bir hafta sonra, Almanya'nın en büyük sanayi bölgesi olan Ruhr bölgesinde düzenlenen BİRKOM gecesi geniş yığın desteği sağladı.

Bir yoldaşımızın BİRKOM adına yaptığı konuşma ile gecenin anlam ve önemi açıklandı. Kürt ve Türk ozanlarının faşizmi lanetleyen, faşizme karşı savaşanlarla, zindanlarda, işkencelerdekilerin başkaldırısını dile getiren türküleri yığınları coşkulandırdı.

Gece uluslararası örgütlerin de desteğini aldı. Mesajların yanısıra Alman ve Latin Amerikalı sanatçıların türküleri faşist cuntaya karşı yürüttüğümüz savaşıma destek oldu.

Hep bir ağızdan ve yürekten, "Kahrolsun faşist cunta", "Yaşasın BİRKOM", "Yaşasın Kürt-Türk halklarının faşist cuntaya karşı birlikte mücadelesi" sloganları haykırıldı.

Gecede BİRKOM tarafından tüm siyasi hareketlere yayın satma izni verildi. Bu, geçmişte devrimci harekete çok zararlar veren gurupçu, tekkeci anlayışların kırılması yolunda örnek bir tutum oldu.

BİRKOM gecesinde, yaz taarruzu eylemimizi devrimci ve demokratlara tanıtma, anlatma olanağı bulduk. Özveri ve disiplinimizi bileyen yaz taarruzu eylemimiz, diğer siyasal hareketler tarafından sempatiyle karşılanıyor.

Geceye katılan örgütler tarafından, son zamanlarda azgınlaşan ve *resmi devlet politikası* haline getirilmeye çalışılan yabancı düşmanlığı protesto edildi.

Bu eylemin diğer önemli bir yönü de Türk-Kürt halklarının Filistin halkıyla dayanışmasını vurgulamasıydı.

Filistin halkının kendi kaderini tayin etme hakkını boğazlayan, hatta bundan da öte Filistin halkını yoketmek isteyen ABD emperyalizmi ve onun Ortadoğu'daki kanlı baltası İsrail halklarımız tarafından lanetlendi. Halklarımızın her zaman Filistin halkıyla onun şanlı mücadelesiyle omuz omuza olacağı üzerine and içildi.

Yaşasın faşist cuntayı devrimle yıkma savaşımız!

Şafak
Köln